غزلیزمابنامونه

دبیلابیلوشاعرانو په زړه پوري غزلونه

Ketabton.com

راټولونه اوترتیب:ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې کتاب په اړه

نوم : غزليز مابښامونه

راټولونه اوترتيب: ګلبدين (فيضان)

شاعران : پيرمحمد(کاروان)،خالد(ريحان)،ممتاز(اورکزی)،

درويش(دراني) ،اروابښادمحيب الله (بهرام)، سپين(کوچی)،محمد ګل (منصور)،شهنواز(باقر)،ثناالله (ضيوال)،نوروزخان(ذکي) نصير(آرمان)،نصير(اتل) او ګلبدين (فيضان).

دپي ډي ايپ بڼي ترلاسه کولو پته

http://solimanmountain.weebly.com

Facebook: Gulbadin faizan

WhatsApp:00923112909816

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

دشاعر نوم	د پیل صفحه	دپای صفحه
پیرمحمد(کاروان)	۱	۲۳
خالد(ریحان)	۲۳	۳۴
درویش (دراني)	۳۵	۴۷
ممتاز اورکزی	۴۸	۶۲
محمد ګل (منصور)	۶۳	۶۹
باقر	۶۹	۸۴
محیب الله بهرام	۸۴	۹۲
سپین کوچی	۹۲	۱۱۰
(ضیوال)	۱۱۰	۱۱۹
نصیر(آرمان)	۱۲۰	۱۲۸
(ذکي)	۱۲۸	۱۳۲
نصیراتل	۱۳۲	۱۴۴
فیضان	۱۴۴	۱۵۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سبا چې سر زمـــــــــا په تيږه د لحد لګيږي
راځه چې نن مـــې زړه له تا سره بې حد لګيږي
صمد به عــــــــفوه راته کاندي د صنم د مينې
په زړه مـــــې خوږ چې قل هو والله احد لګيږي
ښـــــــــکلا پلويه له ښنو هغه بدرنګي غورځوه
چـــــــې د لاس تيږه يې په غاښ د محمد لګيږي
پـــه يوه داسې کيف مين يم چې له ښه نه ښه دی
د شپـــې د ستوريو ډک آسمان به په چا بد لګيږي
لکه ليـــــــــــــنده کږه له لرې نخاګره ښکلا
مقصـــد مې زړه دی مقصد غشی په مقصد لګيږي
چې سُر و تال د بوډۍ ټال ټول د کاروان دي ياران
له ګلـــــــــــغزلې له نغمې سره يې خود لګيږي

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه زمری دی بس خطاوې به ترې کیږي
د هوسیو سترګو غلاوې به ترې کیږي
یو انسان دی مهربان دی غوسه کیږي
کله کله تاوې ماوې به ترې کیږي
لېونی دی په واده کې په ژړا شي
په لمانځه کې هم خنداوې به ترې کیږي
چې ګلونه یې ګېډۍ ګېډۍ خوښیږي
نو ګېډۍ ګېډۍ دعاوې به ترې کیږي
واورې ووې زما خور ده نوم یې سوله
ها چې راشي نو موسکاوې به ترې کیږي
ماشومان چې له جګړې نه مرور دي
شي پخلا به مشغولاوې به ترې کیږي
سره زخمونه به په سرو غاټولو واوړي
ژېړبخونې شان رڼاوې به ترې کیږي
د کاروان غزلې مستې جینکۍ دي
چې په خود راشي ګډاوې به ترې کیږي
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شعرونو سوداګرۍ شـــــــــــرابي غزل په څو دی
د الهام پرخو پریولی ګلابـــــــي غزل په څـــــــو دی

زړه مې بیا دغم په لاس کې دغمونو څپـــــــې راوړې
ستا د برندو برندو سترګو عقابي غزل په څـــــــو دی

د لیمو له خانقا یې صوفیانه غزلې غـــــــــــــــــواړم
داسې چېرې هم نه وایم وهابي غـــــــزل په څـــو دی

ما دې نوم په سپینو اوښکو پـــــــــه زیړې نرګس لیکلی
نرګسي غزل په څـــــــــــــو دی شین ابي غزل په څو دی

چې شعریت په کې موسکۍ وي چې کاروان یې په یاد وایي
ســـــــــــــتا د مخ د سپینې پاڼې کتابي غزل په څو دی
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که يېلې پښې پر تودو تېغنو ودرېدلی يــــــــمه
د غنمرنګو لونګين ته رسېدلـــــــی يــــــــمه

په تلليو سترګـــــــو پسې ډېر ډېر ژړېدلی يمه
ته به ويــــــــده وې د آسمان ستوريو لېدلی يمه

درست ماشومتوب را باندې سترګې تورولې ادې
د رنــــــــــــجو سيند يمه له سترګو بهېدلی يمه

د نيمو شپو ســـپوږمۍ را ګوري راته غږ نه کوي
غريب مارغــــــه يم په ځنګل کې چغېدلی يمه

زخمي آواز مې پر جــــهان راګ د سُرور لګيږي
د زړه تر څنګه پـــــــــــــه وزرو لګېدلی يمه

ژوندی پژواک يم دوی مې وژني خو را و خېژمه
ګني نو څو ځله ګړنګ ته غــــــورځېدلی يــمه

د زړه د سر هره تناکه کې مـــــــې توری توری
غزل غزل دې کړمــــــــــه ګل ګل غوړېدلی يمه

لکه د اوښکو د کـــاروان مې ترېنه مـــه وباســـئ
چې يـــــــې د سترګو په جنت کې لوبېدلی يــمه

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خدای ته وه روانه وزر سوي پرې يې غـــــــاړه وه
بیا زمونږ ژړا تر موټر بـــــم لانـــــدې ولاړه وه

اوښکې په اوبو کې وې بېــــګا په روژه ماتي کـــې
چا مو وې خرما ربېلې ژوند مو دښته شـــــاړه وه

زه د خدای په در کې د خپل کور په دعا بـــوخت ومه
ماته ګاونډي کړې د خور او د مـــــــور زیاړه وه

ما چیغې وهلی نه شوې چوپ د زړه په کونج کې ناست
وچـــــــه مې په ستوني کې د کاڼي په څېر لاړه وه

دا غزل کاروانـــــــه د وطـــن د بُورو،ورارو غږ
دا غـــــــــزل کاروانه د شـــهیدو وینو ژباړه وه

جوزا ۱۳۹۶ ۱۱
کابل افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تړي ګلاب راته وې، نرۍ باران خــــوړ دی
خو ما دا نه منله، ما وې جـــــانان خوړ دی

سهارنۍ بلبلې، ورســــــــــــــره مله کړه نغمه
د غره په خوا کـــــې کلیه، ستاسو اذان خوړ دی

چې ته د ګل غوندې یې، که ګل د تا غوندې دی
اې په ایمــــان و وایه، کوم یو ګومان خوړ دی

په یوه سرې مێنه، مسته د خیــــال بناپیــــرۍ
ور غاړې وتې وایي، په خدای انـسان خوړ دی

غنم غنــم خوړه ده، بــــــــنتِ آدم خـــــوړه ده
هو د حـــــــــوا پر خالق، ایمان ایمان خوړ دی

نړۍ به هم خوړه وي، د تورې ګوړې پـــــه شان
لکه انګور د میزان، افغانستان خـــــــــــوړ دی

ورکړه د خدای ده کنه، تورسترګې ویـــــــې منه
سترګې به ستا وي خوړې، شعر د کاروان خوړ دی
ثور-۱۳۹۶-۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ورته خولې شوې داصیلو مرغلرو اوبـــــه
خپلو خبرو ته دې ورکړې د سندرو اوبـــــــه
ستا د تصویر تنکیو پښو ته شیشې مه شه لـــشې
په کاڼو چېرې ماتې مه شه د جوهــــــــرواوبه
زما د زړه د مینې زور پاس په لــــــېمو کې ګوره
په بره خېژې اشنا تـــــــــل د زورورو اوبـــــه
خدایه ! باران د مینې راوله پر وچـــــــــو للـــمو
غواړي ګلان لکه د تږو مســــــــاپـــــــــرواوبه
ګودرې شاړې منګي مات دي په کې څاڅکی نه شته
ستا د لاســــونو د جوړه شپـــــــینو کوترو اوبـه
پرګلو څاڅي کوم د مینې پېغمــــبر ژړلـــــــــې ؟
د شــعر د شاتو د مچـــــــــیو له وزرو اوبـــــه
کله چې لـــــــــــیکي خپل صنم تــه صوفیانه غزله
قلم ته واچـــــــــــــوي کاروان د نیلوفر اوبه
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

امــام و لـه قيام را غــورځېــدلـی په جـومـات کې
سجدې په وينو سرې وې بم چاودلی په جومات کې

مات غشی د پولادو ، د قاري پــــــــه حنجره کې
قران و پاڼې پاڼې سوځـــــــــــېدلی په جومات کې

سيلۍ وه د سرې اوسپنــــــې ناڅاپــــــه را الوتې
ګل ګل د دعا لاس و ريږدېدلی په جومات کـــــــې

او پلار يې مات رحيل لکه خپل زوی غېږ کې نيولی
لښتی د اوښکو وينو بهېدلی په جومــــــــــــات کې

الف د يوې پرې ژبې پر سر پــــــــه وينو سور و
د ميم توری په زړه و لګـــــــــېدلی په جومات کې

زوال يې خدايه کـــــــــبر کړې په روی د ملايکو
شيطان له خـــــــر مستۍ و ګډېدلی په جومات کې

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا دې موسم دی مهربانه کــــه وطن ته راځې

درد په وطن کې دی درمـانه که وطن ته راځې

خولې مو ګـــــــنډلې د فولادو په تارونو یو چا

زمونږ د سترګو تــــــرجمانه که وطن ته راځې

تږي ګلونــــه يې په غــېږ کې مړغيجن دي ولاړ

د مـــــــــينې شړکنده بارانه که وطن ته راځې

جـــــامې د امن د لمر واغونده سهار به مو شې

د جنګ په شپه ورکه جانانه که وطن ته راځـــې

بې تا سرغوڅی سِتان پاتې دی تاوان دی تـــاوان

افغانستان به شي افغانه که وطن تـــــــــه راځې

مړ به له غم يم چې تابوت دې لـــــه يونانه راځي

شم به ژوندی ، ژونديه ځوانه که وطن ته راځې

لکه ټپې دي درپســـــــــــــې ټولې شملې لوپټې

زمـــــــا زار زاره ياقربانه که وطن ته راځې

د کاروان زړه شولو نری نری تار تار در پسې

شــــي به امېل دُر و مرجانه که وطن ته راځې

حوت ۱۳۹۵ هجري شمسي ۱۳

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بلومه په ډیوو کې دعاګانـــــــــــــې

نیمه شپه مې په لېمو کې دعاګانـــــــې

له تسبو نه مې تارونه دي را ویستــــــي

غبرومه په نغمو کې دعاګـــــــــــــانې

طنازي يې په لفظونو کې نازي کــــــړي

په غزل په زمزمو کې دعـــــــــــاګانې

د رندانو سترګې برندې را پســــــې دي

کړنګومه په پیالو کې دعــــــاګـــــــانې

کړه مې لپه میناتور جام د مـــــــــرجــانو

تنده غریه ځښه اوبو کې دعـــاګانــــــــې

د برکلي به وي سخ چې وي د ســـــــولې

پېغله ناوې په چمــــــــــبو کې دعاګانې

کچ او مېچ د چـــــــــا د لېچو را سره دی

مړې يـــــې مــه شه په بنګړو کې دعاګانې

و کاروان تــه يې تورسترګې کړي ور يادې

پــــــــه دې ورځو په دې شپو کې دعاګانې

دلو-۱۳۹۵-۲۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر شـــــــــي له بې قدرو نه غمي په تیږو مات
شته دي ابــــــابیل پـــــه غشو ولي د جومات
ونیوه لـکۍ د دجال دې نـــــــوي حـــــــاجي
حق یــې تر پښو لاندې ، و دروي لات و مـــنات
راښـکه چلیپا ټپوس پـــــــه پَرو د طـــــاووس
وایي چې دا ولې یې رنـــــــــګونه دومره زیات
پټ شه په خلوت کې د دوران لــــــــــه نــقادانو
نارزي ورتـــــــــــه دوه توته یو پیر د خرابات
وا کاروانه مه شه ګیله من له جاهلانـــــــــــــو
دوی تلي په تله د لرګــــــــــیو ، مناجــــــــات

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه مې له خيام نوشلي نـــــــــه مې له غنــي شراب
ولې مـــــې غـــــــــــــزلې خلک بولي لـــېوني شراب
ټکـــــــــــــنده غرمه مې ميخانه ده پـــه کې لمر ساقي
شپه کې شي سپوږمۍ ساقۍ او ستوري مې شپني شراب
ناسته راته ځَو ، کې يوه مستـــه نــــــــظربــــازه ده
خود به جوړومه له لمبــــــو د سپـــــــــېلني شراب
نن د چا زَړو سترګو له حـده ډېر بېخـــــــوده کـــړم
رند خرابوي چې ډېر يې غـــــــړپ وي ځنډني شراب
دوې ډکې پيالې رانه پــه منډه مـــــــنډه وې
دوې غرڅنۍ سترګـــــــــــې وې نظر يې غرڅني شراب
هسې مې غزلې د نـــــــرګس غـــــــوندې نشه نشه
نوش مې دي د غره اوبه خو نه د جرمنـــــــــــي شراب
دا راوړي تا له کــــوم جنت وو جنتـــــــــــي يې کړم
وا کاروانه تا خـــــــــــــو په ما ښځلي ګبيني شراب

پيرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د غشو سترګې پې ړندې شه خو پې سرې مــــه شه
ستا د ګوربت د لوړ الوت وزرې پرې مـــــــــه شه
ستا د شپېلۍ نغمې نغمې په کې زرغونـــــــــې اوسه
د غره شپونکیه ستا له غږ تشې درې مـــــــــه شه
ایله زخمونه مو د زړونو سره اوس ورغلـــــــــــې
د بېلتانه په ساندو بیا ارې ارې مـــــــــه شـــــــه
ستا په دې زړه کې چې د ژوند څوکې په ناز ووهې
د چمــــــــــــــبه مارې د چارګل ماتې پَرې مه شه
ستا د چلم پر ســـــــــــرخانه دې وې سکروټې بلې
مسته ملنګه مینـــــــــه مــــــــینه دې ایرې مه شه
د موسی خدایه د مـــــــــــــــــیَنو شــاعرانو خدایه
د کوهِ طور د سر شپونکی دې بې اســــــرې مه شه
چې ستا کاروان یې له نغمو نه زر غزلــــې جوړې
د چورکوندي د بلبل چوپې انتَرې مـــــــه شــــــه
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمونځ مې يې کافر به شمه څنګه دې قضا کړم
راشه چې دخپل زړه په خلوت کې دې ادا کړم
ته دقدر شپه يې خو په شپوکې رانــــــــه ورکه
تاپسې به ډيرې اوږدې لــــــــندې شپې رڼا کړم
غشـــــــــې راکـــوه چې اژدها په تندي وولـم
موســــکه راته مه کيږه چې نښه به خطا کړم
زه هغه مجنون يم چې مې زړه خوره کيږدۍ کړ
ګورې به ليلابه له وچ ډاګه راپـــــيدا کــــــړم
دين دپښتو نغښتی دملالې پــــــه تــــــپه کې
دا دټپو ژبه به له خدای ســـــــــــره آشنا کړم
ډول به شم اتڼ به شم شغا به شــــــــــم دځنو
بيا به طالبان دجومــــاتـونو په ګــــــــــډا کړم
خاورې يم خو لمربه تــرلاس ونيسم که خيروي
ستوری به شم پاس به له سپوږمی سره خنداکړم
بيا به دغاټولو دغه لوټ کــــــاروان راټول کړم
لاس به په سپرلی واړوم زر بــــــه يې پخلاکړم

پيرمحمد کاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا بـــــــــه کرامات لري له تیږو اوبه وباسي
ځیني ځیني ســترګې له سړي ځیني زړه وباسي

هغه چې ماشومه وه اغزي مې يې له پښو ويستل
را دې شي له زړه مــــې دې ويشتلي بانه وباسي

ناڅاپه شهنده شي په شـــــغ راشي حمله وکړي
خرپ شي په پنجو کې له پنجرو نه مارغه وباسي

عشق چې زورور شي د طوفان وزرې واغوندي
لويې لويې ونې لکه مـــــــــازې وابښه وباسي

دا سترګې د کوم يوه زرغون ســمندر خويندې دي
بيا په څپو راغلې چې به څوک لـــــه کاله وباسي

دا ځلې دې داسې لېونۍ مينه ملـــــــــګرې شوه
يا به دې شي لمونځ او يا به تا له لمانـــځه وباسي

سخ به دې کاروانه وي که ښکلې لاروۍ دې شوه
دا به درته لار په تور کمر کې د غره وبـــــاسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

را غورځېدلي د غــــــرور له اوچت غره دي سره

د يـــــــو د بـــــل په لوغړنـو وينو سره دي سره

د خاورو لوښی شه پاخه دې شي خو مړه چې نه شي

ياران په خپلو کې بس اور دي او اوبــــــه دي سره

دا چې سرونه سره ريبي ماشومان خــــــو لـــــري

ترمنځ يې خدايه راشي غوښه او چـــاړه دي ســــــره

خلک د يو د بل په سترګو کې لا خـاورې شـيـنـــدي

داسې موسم را چې بس يو بل ته رانـــــجه دي سره

کبلي چې روي د غرڅې له تي شيدې د، ريــــــدي

دښتې زرغونې وي شپيلۍ دي او شپـــــانه دي سره

لکه اوبو کې شي بوره لکه ډوډۍ کې مـــــــــالګه

بيا به له زړه وايو چې دا خلک خواږه دي ســـــــره

چې سره غيږ په غيږ شي توري ښــــکلا و زېږوي

دا هلکان جينکۍ خوند کا چـــې واده دي ســـــــره

د وطن شپه لري سپوږمۍ او هـــم د ستوريو کاروان

سبا به ګورې چې مين په لمــــــــــر خاته دي سره

جدي ـ ۱۳۹۴ ۱۰

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مه یـــې وژنئ ماشومان دي ارمانونـه

موروطن باندې مې ګران دي ارمانــونه

روژه مـــــــــاتي ته لا نه دي رسـېدلي

د خُرماوو پـــــه ارمان دي ارمـــانونـه

د طاووس د زرغـــــونو بڼکو ورونـه

ښکلوونکي د قـــرآن دي ارمانونــــــه

وراړې مه شه د وطـــن ملالې خوېندې

شنه غمه يې د پېزوان دي ارمـــانونــه

د ګلاب ذِکر يې زخم دی په زړه کـــې

په اغزيو کې روان دي ارمانونــــــه

په خنجر که د موچي په تار حـــلال دي

د شهيد افغانستان دي ارمانـــــــــونه

پیرمحمد (کاروان)

عقرب -۱۳۹۴ -۱۹

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه چې غلې غلــــــــې د چمبې غوندې درزا کوي

نجونې د لــــــــــفظونو مــــستې مستې شي ګډا کوي

رايې شه ساحل ته مرغــــــلرې به در وشيــــــندي

کله چې سخي سمندر شـــــور کـــوي غوغا کوي

ميـــــنه جـــــادوګــــــره ده پر هر چايې منلی ځان

څوک به يې په جار وايي خو څوک به يې په غلا کوي

دا ښکلې چې ځان يې په اوو پـــــــــردو کې و نغاړه

وګوره سپين سترګي هم ترې وېره او حـــــــيا کوي

لېږ يې سرونه دا کتار د بيـــــــابان غاټــــــــــــول

دا خو تږو تږو مسافرو تـــــــــه دعـــــــا کـــــوي

راغله او پر هاغه پاس کنډو بـــــاندې را واوښتــــــه

اې دا خو تورسترګې ده خو تـــــــــکه شنه رڼا کوي

ستا کاروان شاعر نه دی خو ته چې ورته موسکه شې

بيا نو دا ساده سړی په شعــر کې هم بـــــــــلا کوي

عقرب ـ۱۳۹۲ ـ ۸

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نــه په ستن او نه په تار پسې روان دی
ګرېوان څیري ځي په یار پسې روان دی
دی د لـــــــــبچو له لیندو را وتـی غشی
مرغۍ نه و لي پـــه مار پـسې روان دی
په رباب کې په اوبـــــو او په بـنګړو کې
پسې ځي په شرنګهـار پســــې روان دی
تر غچۍ ګوتې د زړه ، نیولی مـــــــینې
د ښکلا په ورک دیـــــار پسې روان دی
له نارو یې تش لفـــــــــــظونه ډکوینه
ځي د زانو په کتار پـــــــــسې روان دی
خیال کاروان ته رام پري پـــــه کجاوه کې
زرین اوښ یې دی مهار پســــې روان دی
پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شـــاعران یـــو په نغمو یادوو خدای
ښکلـــــي ګورو ، پـــه لېمو یادوو خدای

خدای بلد کړو د توبو په مـــــــــاتولو
غرېپ کوو له پېمانو یادوو خــــــــدای

شېخ د کانو په تسپو یادوي خــــــــدای
موږ د اوښکو په تسپو یادوو خـــــــدای

د ژوندون په ګوتو برګی تســـــــــپې وایو
هم په ورځو هم په شپو یادوو خـــــــدای

یم هیرجن چې هیر مې نه شي راته خانده
ســـــــــتا له شونډو اننګو یادوو خدای

ایا تونه دې په سترګو کې موســــــکي دي
ستا له سترګو پېښتنو یـــــــــادوو خدای

موږ کاروان د لېـــــــــونو ازادي غواړو
په کړی د زولنو یـــــــــــــادوو خدای

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسکه شه جانانه ستا دمړواوښــــکوپه شان یــــم
راشه زرغونتیال مې شه نری نـــری باران یــــــم

راشه دځلاندوسترګووالې توره شــــــــــــــپه ده
لاره رانــــــــه ورکـــــــــــه مـــسافردبیابان یم

ښکل دې چې پرتېنده کړمه ښکل دې چې سجدې کړم
خـــــــال مې کړه پرتېنده چې ددوو وروځوترمیان یم

ته زما اختر زما سبب دخوشــــــــحالۍ یـــــــــې
شین مې له خنداکړه یوماشوم غوندې ارمـــــــان یم

جاردې له خنداشمه چې شـــین دې له خنـــــــداکړم
ستاله برکته خودســــــتوروډک اســــــمان یــــم

ستا پرتېنده پریوتم پـــــــــــــرځـــــان مې شک پیداشو
ګوره چې کاروان یم که ســــــــتاڅڼکه دپېزوان یم

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د څاڅکو په لپمو مې سمـندر لیدلـــــــی دی
په ټولو آیینو کې مې دلبر لیدلـــــــــــــی دی

شهید مازیګری کوي شغلې لکه حـــــــــسین
شفق مې سور په غشو د شمر لیـــــــدلی دی

له زړه مې چې کړي جوړه وچو شوندوته کوزه
ورځــــــــــم پسې چا داسې کوزه ګر لیدلی دی؟

دا مستې مســـتې اوښکې چې جوپې جوپې راځي
دې پیغلو مـــــــې په سترګو کې ګودر لیدلی دی

بتګر د تخیــــــــل مـــــې جوړه وي بت د جانان
په روح کې زمـــــا کان یې د مرمر لیـدلی دی

ته پوې یې چې دا څنګه شو کاروان غزل غزل؟؟
دانن یې ایله یو نظر خـــــــیبر لـــــــــــیدلی دی

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په زړه مـــــــې ولـــــې راوریږي څه باران خـــو نه یې
هســـــې مې درد راوبښوې زمــــــا درمــــــان خو نه یې

د مــــــــخ په پاڼـه بـــه دې څـــــه خوږه غزله لیک وي
سپینـــــه کـــتابه یـــــادوم دې دومره ګـــــــران خو نه یې

د خیال هُـــــد هُـد دې راته ډېر ډېر پـیغامــــونه راوړي
دا مــــې خـطا وه چــــې ویــــــل مــې سلیمان خو نه یې

ستـــا د ستم د انــتـها به درتـــه څـــــــــــه وایــــمه
د کــــــوم ظـــالم مـذهـب پیرو یې مــــسلمان خـــو نـه یې

مـــــا به بې وخـــته لېونی کــــړې په اغـــزو به ګرځـــم
غېږ به رانه کــــــړې ښکلیه باغـــــه بیابـان خو نه یـــې

د ژوندد وچ ساحل په مخ مې لمدې شـــــونــــــډې نه ږدې
شـنه سمـندره زه دې څــــه کـړمه توپـــان خو نه یـــې

د نور پـه غشو مــــې له هسک نه په لېمــــــو کې ولـــې
نه راځــې ستــوری د اسمان شوې مهربان خــــــو نه یې

ښکلیه ســـالار کــــــه مې د عشق د منزلونو نــه کـــړې
بیا راته وایه چې درواغ وایې کــــــاروان خـــــــو نه ي

پیرمحمدکاروان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار دهوښیارانو دی اوزه دغره سړی یمــــــــه
توري زولنې راپسې ګرځي لیونی یمــــــــــــه

ورکې مې تسبې دي دزنځیر په کړی ذکرکـــــړم
زرځله شهیدیمه او زرځله ژوندی یمــــــــــــه

هره یوه مسره مې بس دتورو وینو لپـــــــــه ده
نه یمه شاعر دسروغاټولو کنډولی یمــــــــــــه

مانه شیشې مه تاووه زه خو څه څراغ نـــــــــه یم
نه مرم په طوفان کې عجیبه اور اورکـــــــــــی یمه

تاپه سپینولاسو باندې سین ته ورګوزارکـــــــــړمه
کاڼی ومه تور خو اوس له شوقــه شین غمـــــی یمه

ځان مې په مریو کې دتار غونـدې پېټ کـــــړی دی
زه دکومې چټې پرتېرباندې ځـــــــــونډی یمـــــــه

کوڼ که وي جرس نو خپل ویده کاروان به ویښ کړمه
مـــــات به شم په شرنګ دلیونی دلاس بـــنګړی یمه

پیرمحمد(کاروان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اخ ستا یادونــــــــه پې راتوول ښه دي
پردیس حــــــواس مي غزلبول ښه دي

دغنمـــرنګ پــه زنــــخدان مــي نظر
لیمه د بـــــنګو پــه کـــــنډول ښه دي

لیږ التفات مي سوري زړه ته وکــــړه
ګرانه! پتري په دې کچکول ښـــه دي

مړه په ښکلیو کي نو څه توپـــــیر دی
مړه پرېړده یې ښکلي ټول ښـــــه دي

سترګي، لیمه، وروزي، بانه، خالـــونه
قاتلان ټول د دې کهول ښـــــــه دي

"ریحانه چاته ور یـــــــادېږي پوري"
"د چم په دښتو کي غـــــاتول ښه دي"
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې نظر د کبرجنو ورتـــــــــــــه برند شي

لیږ دي پاتې پـــــــــــه هنداره دغـه دند شي

د دې ښـــــــــــکلو عجيبه غونډې بازار وي

کار دي نه وي، خو بس کار دي پکې بند شي

د ځوانۍ له زوره مستې هسې نـــه چـــــــې

رانه مات دي په نازونو کي مړونـــــــــد شي

دا پی مخي د پیریــــــــــــــانو په شان بويه

خدای خبر چې په اسانه مـــــــې په بند شي

د غزل جاغور دي تش کړمه پـــــــه حسن

چې را ډک مي د خيالونو کمربنــــــــــد شي

ريحان پرېږدئ د ځلورو سترګو جـــنګ ته

فکر نه کړم چې قايل به د اوربنـــــــد شي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

انـــقلاب وو لـه هيواده وو وتلي
زنده باد لـه مـرده بـــاده وو وتلي

په ظاليم پسي روان وو لکه غشي
اسويلي مـــــو له فرياده وو وتلي

پوليتې مي ټپېدې د هيلو ورو ورو
څراغــــونه مي له باده وو وتلي

دوه غمبـوري دي جانانه راسره وو
دوه جهانه مــــې لـــه ياده وو وتلي

ستا د سترګو له پېچلي فلسفــې نه
سواداره بې ســــــــواده وو وتلي

دريحان د غزلتـــوري مســافر ؤ
دخـــــــالونو لـه بلاده وو وتلي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

جانان په روغو پښو روان دی او زه شلورپسي
پـــــــه زړه چاودون به لنډوم دغه مزل ورپسي

ماوېل را وابـــــه ړوي مخ رانه ور وابه يې خلي
نن مي نيولی وو تـــــــرکوره پـــوري ګل ورپسي

سپينه خولګۍ دي لکه ســــوله تر دوزخ له اخوا
کابل زړګی مي په سکروټو کــړي مزل ورپسي

تا راروانی غبرګي سترګي په نازونوکړلــــــــې
ما ارمانونه کړل پياده دزړه په تل ورپســــــــي

په هديرو کي دشهيد وطن راو ګرځمـــــــــــــه
دخيال ځراغ وړمه په نيمو شپو کي بل ورپسي

دنظرغله به دي اخبر د زړه په غلاونيســــــــي
ريحان اخيستی د لېمو په لاره پل ورپســـــــي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سترګو توره ګُذاره نــــه کیږي
بې له تا ګوره ګُـــــــذاره نه کیږي

غېږه دي راکــــړه اوبه رنګه یاره
د عشـــــق له اوره ګُذاره نه کیږي

راباندي مات چي مړوندونه نه کړې
د بنــــــــګړوشوره ګُذاره نه کیږي

ما د غربت لــــــه لاسه ډېره کړې
چا وېل بې مــوره ګُذاره نه کیږي

تږی غاټول یـــــمه دتــږي دشتي
راباندي اوره ګُــــذاره نــه کیږي

مسافری مي زړه اوبـــه کړ
ریحانه نوره ګُذاره نه کــــــیږي
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دې کيسه کې نه يمه چې شنه دي او که تـور بنګړي
بس چې سلامت وي مړوندونه، کوي شـور بنګړي

مات دي کړل؟ قربان دي شمه زر واري له نازه نه
زه خو لاژوندی يم درته رابه وړمـــــــه نور بنګړي

دې کوڅه کي ورو ځه! په زامـــنو بوره موراوسي
هسي نه په ليځوکي دي واخــــــلي ګلي اور بنګړي

مـــــــــابه ترې د دوه ضرب او دوه پوښتنه وکړه له
دابه نو (کاروان) وو چي ځواب يې وو څلور بنګړي

دا خـــــــــو دي ريـحانه! دشاعري اروا ناز وړمه
هره پنشنـــــــــبه دي شرنـــګومه چي په ګور بنګړي

خالد(ريحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پــه هډوکو په خرمـــــنه پسي ګـرځم
دلـته شوې ده چـــــاودنه پسي ګـرځم

دمرګي کچکول مي غاړي تـــه لوېدلی
د بـارودو پـــــــه بســپنه پســي ګرځم

زه پښتون یمه، د ورور په غوښو پایم
شه په خرپ په ورور وژنه پسي ګرځم

چـــي غاټول ته یې دخال زکات ورکړی
اوس پـــــــه هغه غونډه زنه پسي ګرځم

ستا تصویر مي که په زړه کي روغ پیداکړ
په سکروټـــــــــو کي دي ننه پسي ګرځم

چي یې سیوري تـــــــه دمه وکړم ریحانه
دخپل ځان په ورکـــــه ونه پسي ګرځم
خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما خو را په زړه دي، تــــــــــاته یادیدي نازکې؟
تودې تودې غـــــــرمـــــې، هغه سړې سړې مچکې

لومړی ځل یې په کړس کړس په غصه کې دي خندلي
لومـــــــــــــړی ځل په جوزا کي وربدلې دي څپکې

په زړه مي يې ګلابه!! تابه هم ســــــــــتایم قربـــــان
غاټول مي تخیل ته دښکلا ایښي تلــــــــــــــــــکې

چي سترګو ته دي ګورمه نظر مي نوراني شـــــــي
د حسن له اسمانه دي راښکته ملایـــــــــــــــــکې

تخنيرم، په لاسونو مي نــکریزي کشیدکــــــــــــړې
ریحانه! له غمبورو مي درټولي کړه پیچـــــــــــکې

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غرل

څه وخـــت ؤ هی موضوع به سندریزه وه لیلو
چــــــــــي سوله به د هر کتاب سریزه وه لیلو

پیري د عـــــاشقۍ به دي لـــه ډاګه ډاګه ویشتم
دا کوډه دي د ســــــــــترګو لــه تعویذه وه لیلو

غوصې ته به دي څه خوږه مسکا کړله ورګډه
ادا دي په هر حال کي سولـــــــــــییزه وه لیلو

زما نبض دي وکوت د خولګۍ نسخه دي راکړه
په دې باب دي څېړنه هر اړخیزه وه لـــــــــیلو

بڼو وروزو پیچکو دي کړ زړه رانه ولجــــــــه
حمله دي ترتیب کړي ډلییزه وه لیــــــــــــلو

قربان مي دي کړې زر غزلي ځکه له خــــبرو
لهجه دي خوندوره سیمییزه وه لیــــــــــلو

ریحان دي پوکی ورکړ د باړخو شــمو ته ورو
ته موسکه وې د شنه خال دي کلیــــــزه وه لیلو
خالد ریحان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غــزل

وړمه راوړم، راوړمـــه وړم، وړمه راوړم سکروټي
دجنـــــــــــګ له لاســه په لېموکي زنګوم سکروټي

تاوده یادونه دي شپــــــــبه شپــــــبه پوکــی ورکوي
دزړه نغري کشي مي وي سرې ترسپېده دم سکروټي

چاپه دې ځمکه دبـــارودو بزغـــــــلی کرلـــــی؟
په سویو ګوتو بـــــــــــاندي لـوّ کوم رېبم سکروټي

دلوغړن دوران کیسې کړي دسپـــــــــــرغی په ژبه
ورسره ناست یمه ورو ورو راغبروم ســــــــکروټي

کټ کټ خنداته مغرور یار غوصه ورګډه کـــــړله
مطلب یې داوو چي په سرو ګلو شیندم سکروټـــــي

دحسن تاو ته دي تسلیم یم لاس په سرګرځــــــــــوم
په سره غرمه کي دي لمبه کړمه منم ســـــــــکروټي

ریحانه زړه مي د دوزخ وطـــــن له اوره ډک دی
ښکاریږي اوښکي،خو له سترګــو څڅوم سکروټي

خالد(ریحان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشۍ دي واخیستې له ځانه سره غم پاتې شو
په هره څـــــوکه د بڼو په څوکو نم پاتې شو

د هر ازغي په سر دي ګورم ګلورین یادونه
د هر ازغي سر مـــــي تڼاکو ته اړم پاتې شو

ستا له یادونو سره غــلی غـلی ټــک راکوي
غم دي زما د زړه په سر لــکه لـړم پاتې شو

د ځواني ګل دي څه بې وخته خزان ورژاوو
ژوند مي په څوکو د ازغو لکه شبنم پاتې شو

دی تری تم دي غنمرنګ حسن غزل دې رانه
خیال مي چاودلی ورپسې لکه غنـــم پاتې شو

ریحان چي ستــــا د بیا لیدلو تــــــمنا لرله
هغه ارمان یې خاوري خاوري ترقدم پاتې شو

خالد ریحان اروابناد محیب الله بهرام ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يار ځــــــــکه د شونډو د شکرو مـاته ست کوي
مال چي ورکوي د خداي په لار کــي برکت کوي

کاڼي ته چي لاس کــړم نو دپـــــاسه دا اواز راسي
څله يې دخـــــداي له ذکـــــره باسې عبادت کوي

زړه که ورسپارې نو بېرته روغ په ګوتو نه درځي
ښکلي هميشه په امانت کي خيانــــــــــت کوي

چا توره اخستې ده په دې دنيا خپل حق غـــــــواړي
څوک ودې ته ناست دي چي حساب به په قيامت کوي

زه د شک په سترګه د لستوڼي مـــــــــار ته وګورم
دوی وايي درويش خو د دوستانو هم نفــــــرت کوي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چي نه بيا توره پورته سي نه سر پــه وينو رنګ سي
بـــــــاداره دغه جنګ دي د وطـن آخري جنګ سي

که زړونــــــــه سره يو کـــړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لـــــعلونه ســـي، او دا بوټي به لونګ سي

تر څو به دوی پــــــــه کلي کلي ګرځي دا به وايي
چي دا مېنه دي ورانه سي او هغه کور دي رنګ سي

زموږ ځلمي چي جنګ ته هڅوي نــــــو ور تـه وايي
چي هسي که مو کښېښودې نو توري به مـو زنګ سي

که ګورې له لستونيه به يې سور خنــــــجر راووزي
درويشـه! چي روان درسره څوک دلته پر ځـنګ سي

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له بدو ځرنګه لاس واخـــــلي چې ضمير نه لري
شيطان به وتړي په څه بــــاندې، زنځير نه لري

هر څه په خپله خوښه کاندي، بل ته غوږ نه نيسي
زړه د بدن داســــــــي باچا دی چې وزير نه لري

خپل خيرن زړه به نو په کومــــه رڼا باندې وينځي
که سړی ټول عمر خوشاله وي او ويــــر نه لري

زما زړګـــــــی به هم تل نه ګوري د غـــشو لاره
او ســــــــتا باڼه به هم مدام داسي تاثير نـــه لري

دا دومره ژر چې ټولوي درويشه داسي ښــکاري
چــــــې له جهانه د تګ نيت د ښار امير نه لــري

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دامنـــــم چي نه څراغ يـم ،نه سهـــــــاريم
مګربياهـــــــم دتيارو دسترګوخـــــــــاريم

مـــــا و تا بـــــــه هم اخرغــــاړه غړی سو
دا په دا چي ته ښيـښه يې ،زه غـبـــــــاريم

ستـــــــورو تاسي لاڅــــــه نورانتظار وکړئ
زه دمځـــــــکي دسپيرو خـــــاورو په کاريم

خوښه ستاده چي په کوم شکل مــــــي غواړې
زه خوچـــــــاوته اغزی چــــاته بهـــــــاريم

زه درويش بيرته دځـــــــــــان په طرف باندي
را روان يم خــــــــو تراوســــــــه لاپه لاريم

درويش(دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیڅوك نه غواړي چې ښکلي پرېشان شي

بس لـــــــه لرې ورته وګوري روان شي

دا چې هره ورځ ورکـــــيږي دلته زړونه

هسې نه چې ټول په تا بـــاندې تاوان شي

زړه مې ستا ډېرو بې ورو داسې نرى کړ

چې رقيب شړې نو هم زما ارمـــــان شي

په وړه خوله چې کــــــــــوې لويــه خبره

دا ستا غشى ولې لوى تر دې کـــمان شي

د درویش خاورې وجود به هم سره زر شي

که دې شونډو ته نږدې لکه پېزوان شـــــي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دوير اوويږي زمـــــانه ځومره اوږده شوه دلته
ځوانه راغلي وه بــــــــــلا ،داده زړه شوه دلته

هســــــــــــي خوتوره کله وږي پاتي شوي نه
خودا اول ځل دی چې دومره ښه مړه شوه دلته

هغه وخت لاړ چي که به چيغه هم راپورته شوله
نو پــه فــــــــضا کي به بــدله په نغمه شوه دلته

ســــــــــتا دراتګ اندازه داسي موږ ته ولګېده
چي لــــــــه ګرځونو پا که هره آينه شوه دلته

خوشحالي کله ددرويش کره ورتـــــېره نه شوه
تر تابه راغله اوکرا ره به ويده شـــــــوه دلته

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رونې اوښکي مي را اوري په لمن کي
ورېم به يار لره دا ســـتوري په لمن کي

مقدره دا دي زړه رابـــــــــــاندي وسو
که دي نشته خوارۍ نوري په لمن کي

بيا به سر د زورور په وينو رنګ وي
وي به کاڼي د کمزوري په لــــــمن کي

دا احسان دی د سپرلي چي ستا له لوريه
ګلان راوړي تر موږ پوري په لمن کي

د درويش هره مصرع دګلو ځانــــــګه
خوشبويی يې د هر توري په لمن کـــي

درويش درانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مجنون غونډې څه خلک،د ليلا غونډې څه خلـــــک؟
هر دور دي ليدلي ما او تا غونډې څه خلـــــــــــــک

له ښاره د هيندارو سوداګر باسي پـــــــــــــه زوره
خپل شکل ويرولي دي بلا غونډې څـــــــــــه خلک

زياتيږي ورځ په ورځ دلته د درد غونډې وګـــــــــړي
پيدا کړې لويه خدايا د دوا غـــــــــــــونډې څـه خلک،

د اوښکو په شان تت کـــــــــــاندي نظر زما ده سترګو
همـــــــــــــيش راځي و ماته د ژړا غونډې څه خلک

(ژوندئ ده په په ژوندون کې يې شک مـه لره(درويشه
لا شته په دې تـــــــــــولنه کې ده سا غونــدې څه خلک

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې دښمني يې ختم و نه ګڼي بيابه راځـــــــــــــــي
د غريبانو ډيوې پام کوه هـــــــــــــــــوا به راځي

د جهان ښکلي کهکشان غونـــــــــدی په ډله راغـــــلل
زما جانان خوی د سپوږمی لري تنها بـــــــــه راځي

د لمر و جنګ ته به ملګري ما يواځي ليـــــــــــــــږي
بل که راځي نو هم سايي غونډې تر شــــــــا به راځي

لينده که هر لور ته کړي سمه خـــــــــــو هدف يي زه يم
غشې که هر طـــرف ته خلاص کړي نو تر ما به راځي

په دوو خـــوا خـــوږو کی به يو راځي ضرور درويشه
که جانان رانــــــــغې و مـــــــــــاته نو ژړا به راځي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له اشنا سره کاته غواړم چـــــــي وشي
کېدای نه شي مګر زه غواړم چي وشي

چي د ښکلو پام و ماته هـــم را واوړي
په دې اړه څه نا څه غواړم چـــي وشي

دا چي نه غواړم راتګ ســـتا خو نو دلته
هغه کېږي چي زه نــــــه غواړم چي وشي

په لــــــېمو خو مو ډېر څه سره بیان کړل
څه خبري اوس په خوله غواړم چي وشي

اشـــــــــــنا وایـــــي یو باران د تېرو غشو
اې درویشه! ستا پر زړه غواړم چي وشي

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

موسم بدل دی ښايي تللي مرغان بېرته راســـي
وخپل وطن ته دکډوالو کاروان بېرته راســــي

ستاولونه ولونه زلفي وباسم له خپلــــــه خياله
يوساعت پس که ګورم دغه ماران بېــرته راسي

بېلتونه دا ځل دي نوعمردومره لنډسه چـــــي زه
په لمن اوښکي وچوم اوجانان بېرته راســــــي

چرته که کاڼی او تــــــــــندی بياسره وجنګېدل
منځ ته به زخم دګـواښ کړوني په شان بېرته راسي

درويشــــــــــه داسي به ونه سي چي زموږهديرې
سپين ږيري وګـــرځوي ټول او ځوانان بېرته راسي

درويش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځي پـــــه بدو کې تر پایـــــــــه ، نـه وېرېږي
دا اُمت هم اوس له خــــــــــــدایـه نه وېرېږي

چې وي پروت پر خزانــه هغــــــــه خو مار وي
ډُوی به ولې له بلایـــــــــــــــــه نه وېرېږي

!دا وطن داسې وطن نــه دی اشنــــــــــــــایه
چې اشنای به له اشنــــــــــــــایه نه وېرېږي

زه وېرېږمـــــــه که نــــــــــــه،ته بنه خبر یې
خودښمن وته مـــــې وایــــــــــــــه،نه وېرېږي

درویـــــــش اوس هــم مار له ستوني نیوی نه شي
دومره ده چـــې ترې له ورایــــــــــه نه وېرېږي

درویش دُرانی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د اوښکو څاڅکې دي، جهان دی، نور څه نه شته
باران دی او باران دی او بــاران دی، نور څه نه شته

کوو یــــــــې، که هر څو د مستې مینې په سودا کې
تاوان دی او تـــاوان دی او تاوان دی، نور څه نه شته

که زه ورځنې ژاړم او کــــــــــــه زه ورپسې ژاړم
جانان دی او جانان دی او جانان دی، نور څه نه شته

زما په شان به ته هم یو وخت وایـــې چې په ژوند کې
آرمان دی او آرمان دی او آرمان دی، نـور څه نه شته

درویشه! چې دا دوه جهانه دواړه پرې روښــــان دي
قرآن دی او قرآن دی او قرآن دی، نور څه نـــه شته

درویش (دراني)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه به دې نه وي خو رضا به شي زه داسې يمه
مـــــا پورې مــه کينه زما به شي زه داسې يمه

مه غـــــــنمرنـــګه! داسې ړنګه غاړه مه راکوه
زما د هر مــــابنام سودا به شي، زه داسې يمه

د ليونتوب پيښې مـــــــې مـــه کوه، خبره واوره
دا ټوکې نه دي په رښتيـــــا به شي، زه داسې يمه

سترګو کې دشت، لهجه کې تنـــده په نظر کې لټون
راځه قربان، خو وارخطا به شـــې زه داسې يمه

ته به وې خنګه، چې ممتاز درګورم خنګه به شې
خو چې ما ګورې په ژړا به شـــې، زه داسې يمه

ممتاز اورکزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بـاوري اوســـــــه خـــپل ګــمان سره خبرې کوه
لـــــــه ځـــــانه ځـه ،بیا راځه ،ځان سره خبرې کوه

که شـــــوې تنــها لکه دفتر کښې په مېز ایښې غنچه
په مـــــــــخ مســـــکا ساته ګلدان سره خبرې کوه

دې کـــــتابونه ســــره کښینه،دې البم ته غوږ شه
دا ســـــــتا جـــهان وو،دې جهان سره خبرې کوه

ځه،لکه خوب په ځان راخور شه،لکه خوب وینه ځان
بـــــــــل شــه،فانوس شه،شبستان سره خبرې کوه

لـــــکه ســـــــــحر په هلو ځلو کښې د خلقو پټ شه
لـــــکه ســــــــــکښے ماښام آذان سره خبرې کوه

لکــــــــــه روان کاروان د خپلې ښکالو ردهم واوره
لکـــــــــــــــه جرس تمام کاروان سره خبرې کوه

مـــــــــــــمتازه ورځ خو د مخونو په کتو تېره شوه
شپــــــه ده،د ســـــــتورو ډک آسمان سره خبرې کوه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رحيمه!!نه کوم له ډاره خوارۍ خوارې سجــــدې

تـــــرتا دې اورسي زما مستې خمارې سجـــدې

دلته يو کـس دی ځــــان ته وايي د جنت ټيکه دار

يو زيږ ايمـان دی ورسره او څو بيمارې سجـــدې

اې! ته هغه يې چې سينګار دې پرســتش کړی دی

اې ! ته هـــغه يې چې کوي درته هينداريې سجدې

ستا ســــاده توب خو ته بې حده مزيدار کړې کنه

دې عـــــاجزی خو کړې بې حده مزېدارې سجـدې

نه مـــــــې څه کار تا سره شته،نه ماملـه تا سـره

پرې مــې ږده وا سړيه څه راپسې شمارې سجـدې

اوس مــا ته څه پته ده؟ څنګه به وي حال د زړونو

خو تنـــــدي ټول تيار دي ټولې دي تيارې سجــدې

مــــــــــمتازه هغه نـښاګره مونځ ګذاره هم ده

څه بخـــــت لري د دې ظالمې ګناهګارې سجــدې

(ممتاز اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لا تـنهـايي احسـاسـوم لا تـنهـا چـرته يمه؟
زۀ يـو ويشلے وجــود، زۀ لا زمـا چرته يمه؟

لمحه لمحه تيکه تيکه خـورمه خپل ځان لګيا يم
بلا تۀ چـرته ئې؟ راځـه زه به بيا چرته يمه؟

نن سبـا تۀ چرته ئې ياره؟ څـه درک څـه پته؟
اوهـو! راياد شوو يـاره زه نن سبـا چـرته يمه؟

د ځان د ننه د بندي باغي په خوا کښې ناست يم
خـدايـه د نور صبر، د نورې چپټيا چـرته يمه؟

مـمتـازه ټوله دنيا ده زمـا ځـه وي به چې وي
خـو که ريښتيا وايـم د ټـولې دنيا چـرته يمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړه کښې به خدا ے دروړم درود به په لیمو کښې دروړم
زه بــــــــــــــــه نورونه د رڼا په پیمانو کښې دروړم

ډیر مـــــــــــې زړه کیږي چې پینځه واړه آذانه دروړم
دا ســـــــپینې شمعې د یو پاک آهنګ جامو کښې دروړم

د روح راحـــــــــــــل کښې به قرآن درته ډالی کړم یاره
د مـــــــــــــــــینې ټکي به تمام په کلیمو کښې دروړم

د لیـــــــــــــــــوني زړه د دعا شال به درولیږمه
او باقـــــــــــــــي ځان به د ګلونو په وږمو کښې دروړم

د مـــــــمتاز خدایه!! څه نرے نرے باران را ښکے دے
غــــــــــواړم دوه اوښکې د موسم په رنګینو کښې دروړم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه ښــــــه خبر نه ښه خبره له وطنه راغله
زخمــــــي زخمي هره کوتره له وطنه راغله

ما په ګنـــــډلو شونډو سخته زمزمه کړه کنه
ساندو کښې نغښتي وه سندره له وطنه راغله

یو د عـــربو د صحرا شګو ړوند کړے ومه
بل مــــــې پاګل سر ته ډبره له وطنه راغله

ما یوې هیلې پسې خپل وطن نه کوچ کړے وو
هـــــــــغه په ما پسې اوتره له وطنه راغله

لکـــــــــه کاغذ د چا په نوم لیکلے والوتمه
یوه ســــــــــیلۍ وه زوره وره له وطنه راغله

ما مســـافر چې سترګې پټې کړې بیا اوشو کرم
ځـــــــوک نظاره شوه ،تر نظره له وطنه راغله

باچــــــــــا خاني او ماتم دواړه زنده باد ممتازه
خامتـــــــــــا سره د تور ځادره له وطنه راغله

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تور خــــــــادر یم احتجاج یم بده ولې مني؟
زه تبـــــــــاه حال تباه مزاج یم بده ولې منې؟

یاره ! مفتـــــــــي یې فتوا کړ یې بده نه منمه
یاره! منـــــــــصوریمه حلاج یم بده ولې منې؟

باداره ! تا وییل خــراج راوړه ،ما ځان راوړے
باداره! وا مې خله خـــــــراج یم بده ولې منې؟

حکیم جي! ما هغه نڅا کښې دے سکون موندلے
مـــــــــداح د برجو مهاراج یم بده ولې منې؟

منم د رنـځ غوندې خپــــل ځان ته لګیدلے یمه
خو د خپـــــل رنځ خپله علاج یم بده ولې منې؟

ته بـــــــلاول یې ما منلے یې په سر او سترګو
چـــــــې ستا تر څنګ لکه کماج یم بده ولې منې؟

مـــمتازه!! ما ورته وییل چې ته بي شک رباب یې
اوس د رب کړه دي زه دې باج یم ،بده ولې منې؟؟

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــــغې په لالي پسې خوبونو کښې وهم
دا شــــــــپيلۍ باید چې جګو غرونو کښې وهم

ته خو څه سیګرټ او روپۍ نه يې له ما ورکه
تا پـــــــــسې هم ګوتې په جيبونو کښې وهم

جــــــــار دې له نامې شمه حسین پکښې راځي
ځـــــــــــان درپسې ټولو ماتمونو کښې وهم

خدا ے زما ګمان کښې په پوره معنا موجود دے
زه بــــــــــنده لامبو په سرابونو کښې وهم

هـــــــو! پورته کوم ګڼو غرونو کښې خپل غږ
هـــــــو! خپل مخ په دې ګڼو مخونو کښې وهم

تا پســــــــې په ښپو نه ځم څپلې نه غواړي میخ
ځــــــــــم په لاسو میخ به لاسونو کښې وهم

اے عـــــــــلامه! وه علامه! زه یم ستا په شان
نوم مـــــــمتاز او لاس ډیرو کارونو کښې وهم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یو نــــــــــیم بدن جادو جادو کمال کمال وي خدایه
نه یـــــــــــې ثاني وي په اسانه نه مثال وي خدایه

مونږ معاف کوه .مونږ ساده ګان یو ،بندګان هم یو
دا یو نیـــم کس په مونږه هسې ذولجلال وي خدایه

زه بــــــــــــه تر څو پورې د تندې انتها شرموم ؟
تر کـــــــومه پورې به زما دغسې حال وي خدایه؟

زرګــــــر دې ټول عمر زرګر وي شکایت نه کوم
خو دا کــــــــــلال به تماي عمر کلال وي خدایه؟

ته قیــــــــــــــامت راوله بې شکه زه ځواب نه لرم
خو که بنده دې یم نو زما په خوله به سوال وي خدایه

کاش هــــــــــغه څوک راشي او یا تر هغه چا ورشمه
چـــــــــــې هو بهو زما په شانې په جنجال وي خدایه

مـــــــــــــــمتاز همدومره لحاظ غواړي له دښنه ځینې
چــــــې په بې رحمه اذیت کښې خو مې سیال وي خدایه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېر په ځان ظالم وم.په ځان ګران ومه چې وم
زه هــــريو کردار د خپل داستان ومه چې وم

مـــــــــا لويدلي قبر کښې دفن کړئ مسلمانو
زه مــــــالک د داسي يو مکان ومه ،چې وم

اوس خـــــو خير نه د چا په شان يم نه به شم
هو! يو وخت کښې زه د چا په شان ومه،چې وم

تا چې غــــــــاړه راکړه ما ته څو کالونه پس
بيا هــــــــــم درته هغسې جانان ومه،چې وم

تار وم ،په ربـــاب ،په سريندې که په ستار وم
ما ضــــــــربې خوړلې په لړزان ومه،چې وم

څو داني لونـــګ کفن کښې هم راسره کيږدئ
ســــــــخت د لونګينو په ارمان ومه ،چې وم

ما ته خو مــــــــــمتازه هغه اوس هم آيينه وه
اوس هم ورته هغـــــسې حيران ومه ،چې وم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه اکثر چـــــــــا پسې خراب شم .بيا اکثر ښه شم
خو خيال مې نه کيږي چې دا ځل دومره زر ښه شم

وا مـــــــــــــلا!! زه هغه لالي پسي تباه برباد يم
غرق شـــې پيريان نه دي چې زه به په منتر ښه شم

چـــــــــې مې د زلفو سره باد کړي ليونے شم خدايه
چې مــــــــي بندي کړي په حلقه کښې د نظر ښه شم

کاش مـــــــسيحا!! زه هم څو وخته وينې ،وينې شمه
کاش مســــــيحا!! بيا يــــــکايک لکه پرهر ښه شم

چـــــــــــې توبه اوکړم له شرابو نو ميين شم په چا
که دا مې حال وي خدا ے راستي که تر محشر ښه شم

مه ځــــــــــه قسم دے د ماښام په شانې تور سوځمه
کښـــــــــينه چي لږ لکه نيمګړے مازديګر ښه شم

ممـــــــــــــتازه ځم عبدالغفور سره تبليغ ته ځمه
خو زه ډاريږم هـــــــــــسې نه چې سراسر ښه شم

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چـــــــې بيــــــا لالي پسي خفه شم بيا نشې اوکړمه
کاش ماضـــــــــي راشي او زه بيا هغه نخرې اوکړمه

زه چرت وهم چي ما په ځان کومې کانې او نه کړې؟
زه چرت وهم چې اوس په ځان کومې کانې اوکړمه؟

زه مـــــــــــــــړې سندرې پسې دوه رکاته نفل کوم
رکوع کښې هاے هاے ،او سجدې کښې به ټپې اوکړمه

وعـــــــــــده يې دا ده .چې جنت کښې به مزې کومه
خو شــرط يې دا دے چې تمام ژوند بې مزې اوکړمه

وطن مې ړنګ .ژوند مې تباه،هيلې مې خاورې ايرې
نورې د خـــــــــداے د کړنو څومره تماشې اوکړمه؟

يو تبليغي، يو مــلا جان ، يو هغه مست پير صــاحب
ايمــــــــــــــانه!! وايه کنه چا سره لانجې اوکړمه؟

مـــــــــــمتازه تور څادر له غاړې تاوومه ،څمه
د باچــــــا خان بابا مزار کښې به څو شپې اوکړمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه بــه اودۀ شمــــــه خو سترګې به په ورۀ کیږدمه
زه ښـــــــه پوهیږم چې د څه خانه کښې څه کیږدمه

څه عجـــــــیبه مزل راپیښ دے ،په دې نه پوهیږم
زادِ ســــــــفر کښې مازغه کیږدمه که زړه کیږدمه

ته د هـــــــــوا غـــوندې راځي او که هوا سره جي
په هر حـــــــــــال زه به یو څراغ په دیواله کیږدمه

خـــــــــو د زړه حال دے ،پیرایه بې شک بدله سهي
په لاس دې خولۀ کیږدم که لاس په خپله خولۀ کیږدمه

زه د شــــــــــــپې خپله تنده واغوندمه .پریوځم یاره
خو ســـــــــــتا تصویر سره رڼې یخې اوبه کیږدمه

لالیه!! مـــــــــــا له ښاره سر کښې ده سودا راوړې
لالیه! څنـــــــــــــګه یې د ستا په زنګانۀ کیږمه؟؟

ممـــــــــــتازه کاش زما ارمان زما په ژوند پوره شي
چې دښـــــــــمن وایي وسله کیږده ،زه یې نه کیږدمه

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ارتـــــــــــداد دکاندارانو کړم مردود صنمې
راځه جمـــــــــعه ده نن جوړه وايو درود صنمې

د دي رټليــــــــو فتــوي ګرو ،پروا ولې اوکړو؟
راغـــــــــاړې وځه يادوو .رحيم .معبود صنمې

ما ته ليــــــــدلې له نـــــزدې يې ګلا بڼې جينۍ
ما نا ديده سـترګو ته خار کړو خپل وجود صنمې

زمونږ پنډوکي کښې لونګو عسکر سم مدهوش کړو
هـــــــــــغه عاجز لټول پنډو کښې بارود صنمې

زمـــــــــــا دا خړ ځادر .او ستا دا زعفراني لوپټه
زمـــــــــونږ تر مينځ د احترام دي دا حدود صنمې

ما ســـــــــــــتا چشمانو ته بخښلي ،د کجلو لکۍ
اے!! رابـــــــخښې به اوس د بنګو يو نيم دود صنمې

په حـــــــــمد الله ارباب به رسم ستا انځور کړم ګوره
ممــــــــتاز يم در به کړم رنګونو کښې نمود صنمې

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ښار ته، بازار ته ، خريدار تـــه به دي اورسوي
زخمه! تصوير يې کړې اخبار ته به دې اورسوي

مينې ته وايه، چې وحشت خـــو به دې جرم بولي
دعا ته وايه چې آزار تــــــه به دې اورســـــــوي

خياله! لفظونه که ګونګي دي خــــــو کمال هم لري
تۀ باوري اوسه اظـــــــــــهار ته به دې اورسوي

ګمان حيران پريښوم،دشک په څلور لارې کښې زۀ
يقيـــــــــــــــنه تا وييل انکار ته به دې اورسوي

ممتازه نور له ســـــــنګ پرستو بغاوت په کار دے
ګنې د غرو به دې کــــړي غار ته به دې اورسوي

ممتاز(اورکزی)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ژوند کښ دغه مرحله څه وي خو وژنی سړے
د درزېدلي زړۀ مزه څه وي خو وژني ســــــړے

کۀ د اقرار کۀ د انکار وي خو بس دومـــره ده چې
د جانان هره فېصله څۀ وي خو وژني ســــــړے

د چا ګېدے ګېدے دیدن په سړي سر چورلـــــوي
د چا خالي خالي کوڅه څۀ وي خو وژني ســــړے

د یار په زړۀ په ناخبرئ کښي عمر نۀ تـــــــېرېږي
د سړي خپله اندازه څۀ وي خو وژنــي ســــــــړے

زۀ ورته یاد یم زۀ تري هېر یمــــــه راځــي نه راځي
دا ګډه وډه عقیده څۀ وي خــــــو وژنــي ســــــړے

منصوره وخت چي يي معلوم وي نو بیا هم ښۀ وي خو
ده نامعلومه وخت وعده څۀ وی خو وژني ســــــــړے

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لمبه مې د لوګي زړګي نه هـــــــله پورته کېږي
پرده چې د رازونو نه مې کــــــــله پورته کېږي

د مینې په میـــــدان کښـــــې الله دومره بریالی کړم
اوس سر که ښکته وړمه خــو په خپله پورته کېږي

چې یوړل تري خــزان هغه خوشــبو او ښکلا دواړه
په ډېـــــره بې وســــــې بوره د ګــله پورته کېږي

د میـــــنې محبــت په باب چې نه پوهیــــږي بیا نو
دا بعـــــضی بعضی خلک راته ځله پورته کېږي

هغه چې پـــکښې چا د یو مین ژوند فیصــــله کړو
نامه د جانان اوس هم د مقــــــــتله پورته کـــېږي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ده زړه خبره چې د خولې نه بې خيالۍ کښې اوځي
لکه چې ساه د ګناهـــــــنګاره په نرمۍ کښې اوځي

په هـــــــــــر واده کښې د ډولونو وهل نۀ دي پکار
دلته اکثر د کوره مـــــــــــړي په ډولۍ کښې اوځي

ستــــــــــــا د ځوانۍ دا عادتونه درپه غاړه نه شي
ډيري خبـــــــــــري د سړي نه په پيرۍ کښې اوځي

پۀ محبت کښې يو مقام وۀ چې تنها به خه بـــــــۀ وم
اوس داسې وخت دی چې مې ساه په تنهايۍ کښې اوځي

هغه کۀ هر څو مړکيده له درده چـــــــــــوپ پاتي وۀ
اوس به يي څـــنګه جنازه په خـــاموشۍ کښې اوځي

منصـــــــــــوره ما ورته وراوکـــــتل زۀ څۀ خبر وم
چې پس له دې نه به مې ژوند په ملنګۍ کښې اوځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته چې په کـــې وې د ســــــپرلو او د اختر کلی و
ځومره ســـپېره شو ، زمونږ ځومره بختور کلی و

چا راته وویل چـــې اوس کلـــــــــی ډېر نه یادوې
ما ویل کلی خـــــــــــــو اشنا! د چا په سر کلی و

نه خو یې زه ســینه کې ځای کړم ، نه دلبر یې راله
نه جــــــــــــوړ زما کلـــــی وو نه مې د دلبر کلی و

سورناچیان" لاړل چې پټیو کې یو یو تن یې ولید"
هم یې ژړل ویل یـــې دا خو د اشر کلـــــــــــــی و

چې جانان تلو نو چا ســـتا مینه ور په زړه نه کړله
"منصـــــــوره" ښه د زړه د درد نه دې خبر کلی و

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که په زمــکه وي خو ستــــوری د اسمان شي
په جانان چي سوک مـــين شي نو جانان شي

په سپرلي کښــــې وطن ستا په رنګي ښکاري
په خزان کښــــې خو ښېخي زما په شان شي

دنيا ښکلې دي دنيا يــــــــــــي ښائستونه
خو يو ته يي چي سړی درته حــــيران شي

مرګ يې څه د ارمانونـــــــو وي خدايه
د چا ټول ژوند چــــې ايله د يو ارمان شي

ستا د خوانه چي سوک ځي نو داسې لاړ شي
چې تمام عمر په فـــــکر کښې روان شې

زه د خيـــــــــل غمه په دي خاطر ويرېږم
که په ځان شومه نو ستا غم به په ځان شي

د جـــانان نظر يې هلــه په نصـــيب شي
چې د دار په ســـــر منصوره اوېزان شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ارماني کور کې اوســــــــېږي ارماني کور ته راځي
ځيــــــــنې خلک بې تپوسه د زړګي کور ته راځي

دروازه يې راته لر کړه ويل يې مور درته غوسه ده
په دې نـــــــيمو نيمو شپو خو ليوني کور ته راځي

ستا د حسن به څه وايم که کوه قاف ته چرته لاړې
دا مې واوره درســــــــره به ښاپيري کور ته راځي

خپــــل بچي به ورته داسې د پردي په شـــانتې ګوري
څوک چې مونږ غوندې ملګرو عارضي کور ته راځي

چې د مينـــــــې ناکامي يې د خـــپل کلی نه بهر کړي
هغه خلــک څه ژوندي وي بس ژوندي کور ته راځي

څنګه زړه نه به مې وځـــي هغه پېـــــغله چې ويل يې
زه دې مړه شم که هغه مې په مرګي کـــور ته راځي

ستا"منصور"کلي کې نشته ستا"منصور"چې چرته راشي
د خپل کور د تلو نه مـخکې پخوانـــــي کور ته راځي

محمد ګل (منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ســتا په دي نــرۍ نرۍ خندا که غزل جـــــوړ شي

دا ســـتا په خيال به څـنګه وي په تاکۀ غزل جوړ شي

وﷲ چي عــــــــقيدي به ورته ټولي په سجـــــــــده شي

زمــــــــــونږه د مــــــــــينو په دعا که غزل جوړ شي

پکار خو ده چـــي غرونه ورته هم په خوځـــيدو شـــي

د دوو مـــئينو زړونو په درزاکۀ غــــــــزل جوړ شي

د زړه ســــــــــترګي به اوښکي ورته توي کړي د مـينو

زما د محبت په انتهــــــــــــا که غــــــزل جوړ شي

چي دومره سوک مايوسه شي چي مرګ ته غاړي وځي

منـــصوره داسي خـال کښي په وﷲ که غزل جـوړ شي

محمدګل(منصور)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډېره موده وشوه چې يم ، په داســې کور کې ويده
په خامـوشيو کې راويـښ شـــمه ، په شور کې ويده

په خــېټه وږی يم ، خو ســترګې مې مړې دي خدايه!
زما غربـت کرارۍ پروت دی ، په تـش شکور کې ويده

نه پـــــــرې باران اوري ، او نه د غوښو بوی ختم شو
د يويشـــــــــــتمې صدۍ خلـک دي ، په اور کې ويده

دده په وړاندې په يــــــــوه کمـــره کې څه ونه شو؟
اوس هم لا پروت دی ، يو سړی په يو انځور کې ويده

باقره! بيا مــې دی د ذهن په حمـــــــــــل کې يو خيال
لکه د دوو مياشـتو ماشوم چـــې وي په مور کې ويده
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هېچا ونـــــه ليدې زمـــــــــا د ژوندانه تنګاکې
په ډېرو چيـــغو مې را وختې په خوله تنګاکې

د وخت غـربت، د ژوند لټون، او انتـها د مينې
د چا لاسـونه، د چا پښـې، او د چا زړه تنګاکې

اوس به مـې تـنده ماته کړی وی پرې تږی يمه
د خدای نه ځار شـمه اوس نه کوي اوبه تنګاکې

چا تـــــــــکولو ټوله شپه زه ويده شوی ومه؟
سـحر وختي مې وليدې، د کور په وره تنګاکې

باقـره! ما په داسـې ښـار کې زندګي تيره کړه
چې نه ســـــــندرې خلك پيژنـي، او نه تنګاکې

بـــــاقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ګرځېدمه ، په خپل سيوري پسې لمر ته راغلم
د يو سرې پســــــــــې د كومې دنيا سر ته راغلم ؟

د ستا په ستــرګو كې مــــــې ځای د محبـــت ليدلو
چې ترې لويـــــدلی ومه ، بيا هغـــــه كمر ته راغلم

بلها موده پــــس مې د خپل كور الماریٰ خلاصه كړه
چې خپل غربت راته راياد شو ، خپل ځادر ته راغلم

تــــــنهاكــې پېښې پـــــكې وهــــمه ، او ګيلې كومه
زړه مې راتنګ شو ، ناګهانه سمــــــندر ته راغلـــــم

د نامــــــــــعلـوم منـزل سفـر هم نزاكـت نه لري
خدای خــبر چرته تلم؟ روان ومه ، او چرته راغلم ؟

ستا د راتــــــــلو زيری چې وشـــــولو په ما باقره!
په اوړو ككړ لاسونه ، ژر ژر د كور ور ته راغـــــلم

باقـــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

حېران يم ګوري په کوم خوا، اسمان ته هم نه ګوري
خلـک د لور سره رېــــبي ګوتې، غنـــــــم نه ګوري

د ســــــــــر د پاسه مې سودا ټولې دنيا ته ښکاري
د ســـــر دننه مې ســــــــــودا يو بنيادم نه ګوري

زهر به پاشــــــي په يــــــوه يوه کې صـــبر وکړه
څــــــوک چې د کور په دېوالونو کې لړم نه ګوري

په ســــــــــياهۍ لړلي جېب ته مې دوبي خفه دی
خو چې په جېب کې مې ساه ورکړله قلم نه ګوري

د خپـــــــل منزل په لور روان دی فاصلې طی کوي
باقر د ځـــــــــــمکې په سيــنه باندې قدم نه ګوري
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند قاتل د جس په بيه زندګـــــي خرڅـــــــوي
زما پــــه خـــــــاوره د بل شوي اور لوګي خرڅوي

قـــسم په خـــــــدای چې کليمه به ورته هم نه ورځی
څوک چې په مونږ باندې دا شته ، مسلماني خرڅوي

د قســــــــمتونو ويش دی ، څوک به پکې څه ووايي
د چا چـــــې شور نه خوښيده ، هغه بنګړي خرڅوي

ستا تصــــويرونه هـــم پرې نه پرېږدي بلا سړی دی
په دېـــوالونو بانــــدې خپله تنهـــــائي خرڅـــــوي

له خـــــوفه ډک ذهنـــــونه ساتي ، معطر وربــاندې
باقر لګيا دی ، د لفـــــــــظونو خوشــبوئي خرڅوي

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــا د محـــــــــبت کړې وړې لارې خو ګرانې دي
اوښـکې مې له ستـــرګو نه هجرت کوي روانې دي

ستوري دي، وعدې او که صحنې وربانديې شمارمه ؟
ماته خپلې ګوتې د لاســـــــــــونو اوس حيرانې دي

ته راتـــــه انکار کوې، او سترګو نه دې اوښکې ځي
شونډې دې کافـــــرې دي، او ستــرګې مسلمانې دي

زويه! خپل راتلونکي ژوند ته هم ډېر سنجـيده اوسه
ستا د غبـــارې نه د پښـــــــتون وينې ارزانې دي

څو ځلــې مې وڅـــــښله پياله د زهرو مړ نه شوم
چا راته باقـــــــــره! کړې داســــې دعاګانې دي ؟

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان پټومــــــــــه، له دنیـا، له تانه څه پرده ده
راکړه. په ســــترګو کې پناه، له تانه څه پرده ده

چې خپل بربنډ وجــود، د خاورو په څادر پټوم
په تا کې ګرځـــــمه صحرا، له تانه څه پرده ده

ستا د نظــــر د ګړنګونــــــــو نه لوېدلـی یمه
زلـفې راښـــــکته کړه اشنا، له تانه څه پرده ده

یوه پرده مــــــې وه، د کور د دروازې مخې ته
هغه دې هـــم یوړه هوا، له تانـــه څه پرده ده

ځان به ضایع کړمه ، چې خیال د مزاجونو ساتم
خلك خـــفه نه شـــي له ما، له تانه څه پرده ده

لکه کالـبوت ګرځـــم راګرځـــم درپسې باقـره!
ما سـره نشـــــته زما ساه، له تانه څه پرده ده

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما کــــفن نه يې ، د خپل وطن جهنډه جوړه کړه
زمـا قـاتل مــــــــاته له ځـان نه فرښـته جوړه کړه

د مقدسې مينــــــــې حد دی ، خـدای به تا راکوي
ستـا د څــــــادر نه مې لمانځه ته مصـله جـوړه کړه

هـر څه قـــيمته وو ، خو سر د پښتون ډېر ارزان و
مـا چې ددې ښار په بازار کې ، نرخ نامه جوړه کړه

ما ورته ونه د کور ورکړه ، چې انغری پرې تود کړي
هغه ظالــــــــــم ترينه خبر شوم ، پنـــجره جوړه کړه

ستـــــــا په جائيـــداد ورونه ، نښتي د يـــــو بله سره
ســــــتا د امسا نه ستا بچو پلاره لينده جـــــوړه کړه

چې د کـوټـــــــــــه نه بهر وځـم ، اجازه تـــــرې اخلم
د تنهائی ســــــــره مې دا رنګه رشـــــته جوړه کړه

دوه رنګـــي خلک به اوس ويني پکـې خپله څهره باقره!
مــــا د خپـــــل غزل نه ائينه جـــــــوړه کــــــــړه

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دعـــــاګانـــو پســـې تللی و، ازار یــــې راووړ
لپې یې اوســــــوې په لاسونو کې انګار یې راووړ

د چـــــا لپاره یې دسمـــال په بېوســــــۍ جوړوه
چې د ډوډۍ ټوکړې یې خرڅې کړې، او تار یې راووړ

بـــې له دښـــمنه هم ژوند ګران دی، تجربه یې وکړه
یوه ســړي د کور دېــــوال سوری کړ، مار یې راووړ

مـا ورته ویل ستاسو په وخت کې شکر امن شته دی
زمـا وړوکي بچـــــــي منډه کړه، اخبار یې راووړ

نـه د چـــا زړه، نه د چا سترګې څوک په بیعه اخلي
باقر خــــو راغی مګر نـرخ د کـوم، بازار یې راووړ؟
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په خپل احساس بـاندې مې خوري لکه لړم خبرې
زما په مخکې دې څوک نه کوي د غـــــم خبرې

په کاغــذونو رســــــمومه درته خپلې شـــوندې
زمـــا پر ځای کــوي ، زما د لاس قلــــم خبرې

پریــږده چې واچوي لاســـونه د هوا ګـــریـــوان ته
د څــراغونو په حضور کوه ، تورتم خـــــــبرې

د وصـــال شپه ده ، دې کې درد د هـــجر مه یادوه
څوک په جنــت کې نه کوي د جهـــــــنم خبرې

ماته غـــورځونو کې اخر خاموشـــی ځالې وکړې
وشـــوه مودا چې اورم نه د بنیـــــــادم خبرې

زه باشـــینده د سحرابي ځمکې یم څه وکړمه؟
باقره! زه خــو به کوم د ســـــــترګو نم خبرې
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځوک به راټولې کړي ، د دغه تعبیرونو شیــشې
زما په سترګو کې شوې ماتې د خوبونو شیشې

مونږه! لا نه دی پېژندلی د لفظـــــونو قـــدر
په اخبارونو پاکوو د دکانونو شـــــــیشې

که په دې ښار کې چــا په یو بل اعتماد کولـی
اینــې به نه وی چا د کور په دېوالونو شیــشې

اخـــر دي ولېـــدل زمــــا د اوازونو کانې
اخر مې ماتې کړې کنه ستا د غورږونو شیشې؟

ګردونه هم ترینه ویـــــریږي، نه کیني وربـاندې
دومره بدرنګې شوې د خلـکو د مخونو شیشې

د خپل منزل مخ چرته وګورم هیڅ چل نه راځي
زما نه ورکې دي باقـــــــره! د خاپونو شیشې
باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ویریږم ګڼي پوه یــــــــــم په هر څه، پروردګاره
حالاتو راته لاس ایــــښی په خــــوله، پروردګاره

له مانه یې ته ولــــــې پـــــټ ساتلی یې تراوسه؟
رانیــــسمه اسمــــــان له ګریوانـــــه، پروردګاره

چــــــتری مې په ســـــــــــر ونیوه، د مینې انتها وه
یو څـــــــوک مې په زړه ډیر را وریده، پروردګاره

په دوه اربه خلــــــــکو کې د سوچ خبره نه ده!؟
یواځــــــې وژل کیږي پښـــــــتانه، پروردګـــــاره

منم چې سترګې نه لرم، په سترګو باندې ړوند یم
خو سترګې رســــــــــــمولی شمه زه، پروردګاره

لاســونه ورته لپــــــه کړل باقر په دعاګـــــــــانو
جنـــــګ بس کړئ چا لیکل په دېواله ، پروردګاره

باقــــــر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ژوند د تېـــــريدو ضرورتــونه ، څومره ډېر دي
لاســــــونه زما دوه دي ، او کارونه څـومره ډېر دي

په ډېرو دليــــلونو ورکولـو ، شومــــــــه ستړی
د خلکو په ذهــــنونو کې سوالونه ، څومره ډېر دي

د عشق په بصـــيرت دي؟ که د خپل وطن په حال؟
په دې ښار کې د زړونو تکلـــيفونه ، څومره ډېر دي

زما او ســـــــتا يوه نخــــښه د يو بل سره نشته
زما او ستا په کور کې صـــندوقونه ، څومره ډېر دي

راستون نه شوم ، زه هم لکه د وخت سکانی وروړ يم
په ځان پـــــسې مې کړي اوازونه ، څومره ډېر دي

هر چا د خـاموشـــــــی جامې اغوستي دي باقره!
خبرې څومـره کمې دي ، غوږونه څومــــره ډېر دي

باقـر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک ورک شوي ، تصـــويرونه خلکو ولګول
په رڼا ورځـــــې څراغـــونه ، خلکو ولګول

په ما او تا به څنـــګه نه لګي ، فتوې د کفر؟
په فرښـــــــتو هم الزامونه ، خلکو ولګول

د قبـلولو نه خـــــبر نه یم ، خو دومره وایم
چې د ســجدو په نوم سـرونه ، خلکو ولګول

مرغان خــــــفه دي ، تر ځنګله آبادي رانشي
په هدیرو کـــــــې دېـــوالونه خلکو ولګول

د چا ورومبي دیدار ته دومره وو لېواله خلک
چې د یو بل ســره لاســـــونه ، خلکو ولګول

د چا په خیال خاطر کې هم باقره! چرته نه و
په داسې ځای کې قدمـــــونه ، خلکو ولګول

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بس دی دنیا مې ډېـــرې وکړې تمــــــــاشې د سترګو
بربنډ نـــــظر ته مـــې ورواغوستـــې جامې د سترګو

د شوګیــــــرو وېنه یې خـــوري ، خوبه راځې او کنه؟
خلاصـــــــې مې پـــریښې ستا لپاره دروازې د سترګو

وره په وره اووســــــــې راســـره بیا دې هم نه وینمه
ای د کـــــټ ســـر ته رانه ورکې دې چشمې د سترګو

د هر ســـړي په اوږه لاس کیــــږدم ، چې ته یې جوړې
ژبۍ مــــې ولوېده مــــــــنې په تا پســـــې د سترګو

په دې ویـــــریږم د بنو ځنـــــګل پرې اور وانخـــلي
د اوښکـــــو تیلو باندې بلــــــې کړم ډیوې د سترګو ؟

لوند شوی خط مې لمر ته ایښی دی ، چې وچ یې کړمه
صــــبر مې نه کـــــیږي باقــــره تر هغـــــې د سترګو

باقر

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غمونه راغلو بیابه ځانتـــــه نوی ویر جـــــــوړوم
داسمان ستورو ته لګیایم ســـــــــتا تصویرجوړوم

دهرچا خپله فیصله دځان منزل به تـــــــــــاکي
زه به خپل ځان دستا په زلفو کي اسیر جـــــوړوم

خوب مي لیدلی په لمن کي ملغلري وړمـــــــــــــه
ځان ته لګیا یمه په خپله یي تعبیر جـــــــــوړوم

په شنه اسمان کي رانه ستوري راته ګونګ پاته دي
ورته خپـــــــــــل حال بیانوم ځان مقریر جو ړ وم

په دې نیمګړي دونـــــیاګۍ کي ژوندون داسي کوم
چاته مرید ځان جوړوم چـــــــاته یې پیر جوړوم

دبنو درګي له رنجو سره بهرام تـــــــــه ورکـــــړه
د زړه په دړه دخوږې میني تحریر جـــــــــوړوم

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اختـــــــره چې راځې لاچي لونګ درســــــــره راوړه
د يار غاړي ته هار دبنګړو شرنګ درســـــــره راوړه

ډيرلري مســــــــافر يم نـــه يې ويــــــنم نه مي ويني
راځې خو د څلورو ســترګو جـــــــنګ درسره راوړه

د ستا په انتظار وو موږ دا ډيــــره مـــــوده مـــــــخکي
هجران درټولوه د وصـــال بنګ درســـــــــــره راوړه

داتيرغم خوبه هيرکړم خو اوس سوال کړم او زاري کړم
نور غم راته رانه وړې مست اهنګ درســـــــره راوړه

بـــــــــــهرام دا ستا په تمه تمه سپين لاسونه ګرځم
راځه لاس دي په ســــــــرونکريزو رنګ درسره راوړه

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مینــــــــــــي په دنیا کې سمندره پورې لاړم
دیدن پسې دي ګـــرانه سمه او غره پورې لاړم

یو سوال مې د جانان د وصال چیري قبول نه شو
د هر زیارت د هر مـــــلنګ تر دره پوري لاړم

پښتون چېرته غلام نه شـــو او نه يې کړه قبوله
له پوري اباسینه تر خــــــــــیبره پوري لاړم

یو شور مې دبنګړیو تــــــر غوږشوی دلپلاوو
زیړی مازدیګری وو تر ګودره پـــــوري لاړم

ژوندون مي لري غوره کړ بهرامه له دې خلکو
د ښکلي [سروضې]تر هسک قمره پوري لاړم
اروابناد محیب الله (بهرام)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه په ګل باندي شبنم په زړه مي وورېـــــږي
خوږه جانانه دا ستا غم په زړه مي وورېـــــږي

ستا د دروغو په وعدو مـــــــــي اعتبار کړی وو
هغه وعدې هغه ســـــــــتم په زړه مـــي وورېږي

هغه وروستۍ شپه دي لا اوس هـــــم یادوم شیرینه
ما به ویل کینه تا ویل ځـــــم په زړه مي وورېـږي

د یار په چـــــــــــــم کې د خندا شیبه ما ونه لیده
اوښکي وروړم اوښکي راوړم په زړه مي وورېږي

بهرام له ځان سره وړې وړې سلګۍ وکـــــــړمـــــه
د اوښکو کډي بـــــــاروم په زړه مـــــي وورېږي

اروښاد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماپه تاپســــــــي ژړل تمامه شپه
ستاتصويرته مي كـــتل تمامه شپه

مين زړه مي په سلګو ووګرانه ياره
چي يادونه دي راتلل تمامــــه شپه

ستادمړوسترګوتصويرمي پنــځولو
چي لګياوم په غزل تمامه شـــپه

بس زماپه ګوتونه راتلې جانانـــه
نورولاړوې مكمل تمامه شپــــه

بهرام چيري ستاخالونه دي شمېرلي
وولګيادي په اوربل تمامه شپــــه
اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا له غمه مي زړه شوري کله کلـــــــــه
ستا غمونه پرى را اوري کله کلـــــــــه

ورته ناست په انتظار يم ورته ګـــــــــورم
پاس په بام باندي راګوري کله کلـــــــــه

د ماشوم پشان په نيمو شپو يې شـــــــــمارم
ستا غمونه لک ستوري کله کلـــــــــــه

زورور وحشيان را درومي دې کوڅو تـــه
را نه يوسي څو کمزوري کله کـــــــــله

له ژړا مي زړه را ډک شي سوچ مي يوسي
د شهيد وطن پـــــــــــــه لوري کله کله

د غمو پنډ مي په سر دى پـــــسي ګـرځم
په کوڅو کي دوري دوري کـــــــله کله

بهرام تل په دروازه کـــــــي بدوا وکړي
دلته راشي له کوم لوري کــــــــله کله

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې ته راشې خپل وطن ته مابه غـواړي
زه به نه یم تور لحد ته به مـــــــــي ژاړي

په زړګي دي وویشتم پورته دي نــــکړم
اې،بې رحمه یاره لاړې پـــــــــسي لاړي

د غم کاڼي مي په ســــــــر باندي وریږي
د زړګي خوني مې تــولې شوې ویجاړي

زه چې مړ شــــــمه اشنا یاد کې یې ساته
یم شهید خون بــه مې وي د ستا له غاړي

زه دي هــــــــیر کړم تا به هلته هیرومه
چې بهرام غریب په سپین کفن کې نغاړي

اروابناد محیب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې مي ويل بيا به يې نه وينم ما بيــــــــا وليدو
د رقيب غيرږه کي جانان مي پـــــــــه خندا وليدو

کومه جفا باندي مي نه پريـــــــږدي ښيراوي کوي
ملنګ مي بيا پوري زيارت کي په بدوا وليـــــــدو

کله خندا کله ژړا کله سلګۍ کـــــــومـــــــــــه
دا چي حالات په دې نيـــــــمګړي دنيا ما وليـدو

د پاکې مـــــــــيني شهادت دي مبارک وي ورتـــه
منصور مـــي پاس د دار په تخت کي په خندا وليدو

ما ويل جـــنت له خدايه غواړي د جانان به سوال ؤ
بهـــــــرام مي خوب کي په مکه کي په دوعا وليدو

اروابناد محيب الله بهرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له مودو وروسته مې څوك داسې حافظه کې اوسي
لکه تصویر د جـــــیب په مــــاته آئینه کې اوسي

د پیکه ژونـد, په ترخو شـــــونډو چې کړم ژبه تېره
څوک لکـه شات د ګل داوښـــکو په شیره کې اوسي

ســـترګې په پـام رپوه , پام کوه چې مات یې نکړې
د درد تصـــویر دې لا د اوښـکو په ښیښه کې اوسي

یوه خور هر ســـهر خـپل ورور پسي یسین ختموي
یوه مـــــــور ټوله ورځ په پورې هدېره کـې اوسي

هغه د ښـــــــار د دنګو,دنګو مـحـــــلونو یاران
اوس د کوچي د زړه په دښـته کې خېمه کې اوسي

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نیم غمـــونه دې ستانه شي، زړه مې ښه شي
چې وعده دې را په زړه شي،زړه مې ښه شي

چې دردونه دې، په څرېـکو شي، را ویښ شم
چې له درده ټول ویده شــي، زړه مې ښه شي

په دې هیله هم له ځان ســــــــره مُسکی شم
چې حالات به یو څه ښه شي،زړه مې ښه شي

چې هـغه وایي چې ځــــــمه،زړه مې پریوځي
چې هغه بیا زړه نا زړه شــــي،زړه مې ښه شي

چې عــادي راته را ګورې، زړه مـــــې مات شي
چـــې کاته دې لږ خواږه شي، زړه مې ښه شي

د چـا هـــــجر په زړه دومره یــــــــم خوړلـی
چې پردي هم په کالـــه شي،زړه مې ښه شي

یو کـوچـــي پســـــــې مې زړه ورک وي تر هغې
رابنــــکاره چې له راغه شي، زړه مې ښه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ټولیږي چې له ځمکې نه کراره ښائیســــــــتونه
له کلیو نه،له غرونو نه،له ښاره ښائیســـــــتونه

خواره به ځانګې وانګې شي په ډېرو خزان زړونو
که پاتې شي تر تا پورې بهاره ښائیـــــــــستونه
خپل حُسن ورته غم دی لکه ستا د ګلو ځـــــانــګې
په ملا مات دي د غم له درانه باره ښائیـــــستونه
ســـاتلي دلته ډېرو له حـــــــــالاتو دي حجاب کې
ساتـــلي دلتــــــه ډېرو دي له ډاره ښائیســـــتونه
په مینـه تېـــــــروو یې په زړه څړیکه،څړیـکه درد
په زړه کې ساتو ستـــا په څېر پرهاره ښائیستونه
سپږلي یې نازک مخـــــــــونه ټکـــــنده غرمو ؤ
سپیـــــــرو ګردو وهلـــــي ؤ غـباره ښائیســتونه
را پرېـــــــــــوتل په زړه اره،اره اندام،اندام شول
دا ستا قد او قامت په څـــــــېر چناره ښائیســتونه

هر وختې پسې زړه خورمه،هر وخت پسې ځوریږم
یادیږي مې کوڅـــــــــــــیه ســپینه یاره ښائیستونه

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې خواره يې را کاتۀ رانه اوس هېر دی
هغه څۀ نومـــيده، څۀ رانه اوس هېر دی

هـــــغه زه چې جل وهلی پسې ورک وم
هغه ژوند لـــــکه اوبۀ رانه اوس هېر دی
ما ډبـــره ســـــــــرته کېښوده ويده شوم
خوب د مـــور په زنګانۀ رانه اوس هېر دی
ستـــــا نامـــه ورباندې ليک ده، دا يې ښه
رانه ورک شو چېرته زړۀ رانه اوس هېر دی

ستـا رمه،رمـــــه يادو سره کوچـــــــيه
ښـار کې ورک يمــه،راغۀ رانه اوس هېر دی
سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس په غمونو او دردونو کــــې پاخه دي زړونه
دومره غمو سره چې نه چوي کنه،ښه دي زړونه

هغسې ناز دې اوس پر مونږه باندې ښکلي نکړي
هغسې اوس د محـــــبت کيسه کې نه دي زړونه

څـــوک به يې قدر خامــــــــــخا لکه زرګر پيژني
اوبــو راوړي په غمـــــــــيو کې له غره دي زړونه

مونږه په نوې يــارانه، په زړه کې تيــــګه ايښې
چې مــو زړې يارۍ خـــــــوړلي بيلتانه دي زړونه

کوچی چې لاس په سينه ږدي د درد خبرې سره
بيا يې بيل شــوي خامخا د زړه له زړه دي زړونه

چې په وړه خبر د چا سترګو کې اوښکې راشي
کوچيه پوی شــه چې ددې خلکو اوبه دي زړونه

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پلونه دې ړنګ شول،اوس يې ځان سره ساتمه خاورې
ستا په نوم ګل کرم،ترې لانـــــدې خورومه خاورې

بلا موده کيـږي،ســـــتا نوم په ګوته ليکـــمه پرې
بلا مـوده کيږي، بيــــا بيرتـــــه ورانومه خـاورې
زه چــــې د چا لـه شهـادت خبـر شــم، شکر باسم
زه هغه نه يمــــــه، په سـر چې بادومــــه خاورې
تـــه جوړوه په ارمـانــــــونـو- مې کـوچني قبـرونه
لکـه مــــاشـــوم زه به لمنه کې راوړمــه خـــاوري
بيـا به کوچـــنيان نه شو، چې تـه راته کلا جوړوې ؟
!زه کاغذي موټـــــــــر کې، بيا درچلـومــه خاورې؟
خاورې به ګل شي د راتلونـــکي ژوند مې،ځواني هيلې
!چې د ســـــرک کندو کې ټولـه ورځ شيندمه خـاورې
تـه بـه ترڅــــــو پورې مزلـونـه پـه غبار کې کوې ؟
زه به تر څو، ســتا له سپين مخ نه، پاکومه خاورې؟

هومــــــره دې مينـه د يــارانـو زړه تـه لارې کوي
څـومره چې ســتا پـه نـوم کـوچيه اړومه خاورې!!!

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ډنډ؛ سترګو ته مې بیا شوې څنګه ځیر بلا دې واخلم
چې ګورې پکـــې بیا د چــــا تصویر بلا دې واخلم

زمــا یاران به خامـــــخا لري دا دوه صـــــــــفته
پـه ســـترګو کې خنـدا، زړګي کې ویر بلا دې واخلم

ته وایه کـنه ســــل ځلې چې هیڅ خبـــــره نشته
پر مـخ دې شــــــته د غـــم بلا تاثیر بلا دې واخلم

پام ونـکړې ګیـــــــــله د ستړي ژوند له ستړي عُمر
اشـنا دا فیـــصلې دي د تقـــدیر بــــــلا دې واخـلم

ته مــه رپوه صبــــر شه چې ســــترګو کې دې لولم
کړې، وړې ســرې کربنـــې د شــــوګیر بلا دې واخلم

په ژوند کې و هـــــــــماغه دور خوړ د کوچـنیوالي
چې ته به شــــــوې پـاچا زه دې وزیر بلا دې واخـلم

شي خوښ به دې کنه، بس یو ساده شان مسلمان دی
کوچی نه مریدان لري نه پــــــــــیر بلا دې واخلم

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې شپه به شوه، یواځـــــې به پر لاره چیرته نه تلم
چې ورځ به شوه،د خپل سیوري له ډاره چیرته نه تلم

چې شپه به شوه، د زړه د پرهرو څړیکو به ویښ کړم
چې ورځ به شوه، د چـــــا له انتظــاره چیرته نه تلم
د ورځې به مې لمر ته خــــورول د زړه زخمـــــونه
د شپې به د رڼو ستورو له شمــــاره چیرته نه تـــــلم
سهار به مې اوږې تر جنازو لاندې کــــږې شــــوې
ماښام به د چورلکو له بــــمباره چـــیرته نــــــه تلم
نور غلی د نړی له شوره لــرې چـــیرتـــــه ورک وی
څه وخت و ، د مستئ او شور له ښـــاره چیرته نه تلم
اوس اخلم هر قدم د زړه په زور لـــکــــه رنـــځـــور
ماشوم چې وم، په منډه وم، کراره چـیـرته نه تـــلم
دمه د خپل قامت سیوري ته سرو غرمـو کې نه شــوم
یو وخت به دې شین سیوري نه، چیناره چیرته نه تلم

!! خواږه،خواږه همزولي رب راکړي وه، څه وخت و
یواځې به کوچیه سپینه یاره چیرته نــــــــــــه تلم
سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هر چا، چې به مې ســـــترګو ته کاتهٔ په بېلتانـــــــه کې
پر ما به یې زړګی ســم ســــــوځیدهٔ په بېلتانــــــه کې

د چا له هغه سخت زړه نه، خـــــبر یې او که نه یـــــــې؟
اخر شو هم ، هغـــــه کانړی اوبهٔ په بېلــــــتانــــه کې

ستا بد به مې حــساب هم د ژوند ښکـــــــلې خاطره کړه
کتار چې به مې مـــخ ته کړل ستــــــا ښهٔ په بېلتانه کې

پر نوک به یې د زړه دروازه، غلــــــــې را ټک،ټک کړه
یادونه به دې نــــــــــــیمه شپــــــه راتلهٔ په بېلتانه کې

ویل مې؛ دا به چــېرته د غـــــم دومره بار اوچت کـړي
باور مې دومــــــــره نه ؤ په خیــــــل زړهٔ په بېلتانه کـې

پام! مه وچوه سترګې، د خوږ درد پکې یو کـــــــیف دی
په اوښکو لامده ښــــــه ښکاري لېمهٔ په بېلتــــــــانه کې

اشنایه! زه د دومره سخـــــــتو نه یمه چې ځومـــــــــره
کوچیه ځوانیمرګه لکـــــــــه تهٔ په بېلـــــــــــــتانه کې

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

راته ښـاغلي،راته ګـــــــــران،راته درانهٔ دي یاران
لکه شـــــــــــکره،ل-که شات راته خوارهٔ دي یاران

ښکاره یو بل ته په خـــــــندا ورغاړه ووځي خو نور
لکه زمــا په څېر غــــــــمونو کې پاخهٔ دي یاران

زه خو غـــــــربت سره یـــارۍ باندې منلی وم دوی
چـې یاراني ته مې اوس ولې زړهٔ نا زړهٔ دي یاران؟

په خوشـــالۍ کې یې څوک قـــدر بانـدې نه پوهيږي
خو اشنـــــــا ومـنه چې بده ورځ کې ښـــهٔ دي یاران

پخپـله ګرم نه دي،حالاتو دي شیـــــــــــندلي سره
مانیــــــجن کړي لـه یو بـــــــله، بیلتانهٔ دي یاران

څوک چې ضمير لري؛ حالات یې د زړهٔ وینې زبیښي
څوک چې احساس لري؛ ټول سر په زنګانهٔ دی یاران

سپینه کوچیه ! دا خو شـــــــته ،منځ کې خبرې راځي
سپینه کوچیه! لکه غـــــــــــــړي، د کالهٔ دي یاران

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستـــــا په خندا کې څو اخستيو تصويرونـــو پرون
بيا ژړولی يمـــــــــــــه خدايګو ستا يادونو پرون

د مخه ښې ځـــــای ته دې راشمه، رامنده کړې ته
راته را غاړه ويســــــــتې بيا سترو خيالونو پرون

ستا انتظـــــــــــار څوک ارمانجنه شوه د بل ناوکۍ
چا ورته کيښـــــــــــودې نکريزي په لاسونو پرون

څـــــــــنګه يې نن له ياده وباسم او هېر يې کړمه
ســــــــتا د تنکــــــــيو ځوانيمرګو ارمانونو پرون

بـــيا بدرګه نه کـــــــــــړمه چا تر نيمې لارې پورې
شـــومه را ســـــــــتون پر ځنګېدلو قدمونو پرون

نه مې ته ښنګ کې وې او نه راسره سيورې ۇ خپل
وخوړم، وخـــــــــوړم يواځې ماښامـــــونو پرون

چا زمزمه کړل،زه يـــــــــــې هم په ژړا واخيستمه
سپينه کوچيه ســـــــتا د غم او درد؛ شعرونو پرون

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ســـــــــتا غم سره،پوره لا نه دی،کال د یارانې
ویلی چــــــاته نه شـــــم،څـکه حـــــــال د یارانې

زه دومـره د خــپل درد کیسه، له چا پټه ساتم چې
زه نه وچـوم ستــــــرګې، په دستـــــمال د یارانې

په تامې پیــــــــرزو نه شـي، خپل قاتل سره یاري
الله خـــــو دې زر راولـــــــــه ، زوال د یــارانـــې

چې ښه ډیــر چا وژلي یو، هغوی ښه لمانځل کیږي
هم دلته، او هـــــم هلتــــــــــه ، په مډال د یارانې

موږ پرېږده چې له ګل،ګل پــر هرونو نه، خوند اخلو
یو ورځ به رب ته وړانــــــــدې کړو، مثال د یارانې

ای! یاد مو شـي که نه یارانو، فکـر ته مو پام دی؟!
ای! ځومــــــــــــره خوندور به و، جنجال د یارانې

کوچـــیه ځوانیــــــمرګه! کله ورک شي، پسې ورک
بلا مـــــــــــــوده دې نه راځــي، احوال د یارانې

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د مرګ او ژوند تر میـــــنځه وه را ګېره هغه ورځ
آخ شکر چــــې په خیر سره شوه تېره هـغه ورځ

د مرګ له ســرو منګولو یې خلاص کړی و ګریوان
!یه وختـه! ســتا به یاده وي، که هېره هغه ورځ...؟

په تریو تندي مې ستـــا د یاد سلام واخیـــستو ځکه
د غم لښکر مې زړه نه و چا پـــــــېره هغـه ورځ

آخ ! کـــله به مې راشـــي په مالت هغــــه شـــېبې
چې زړه کې د چــــــا نه وي، له چا وېره هغه ورځ

د رب د میلمستـــــــیا د خوړو هم عجیبه کیف وي
خوړلې چې روژه وي چـــــــــا په هېره هغه ورځ

پوره شه پکـــــې ســــتا او د یارانو ار مانـــونه
کوچیــــــــه! یادوې چې هر وخت ډېره هغه ورځ

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

له ځان سره به کړې، د ګوتـــــــو شمار لکه يو څوک
وهي به دې يو ورځ ،د چــــــــــــا ازار لکه يو څوک

د ژوند په ښايـــــــــــــستو-نو او رنګونو زړه ورنکړې
له ژونده به دې زړه تــــــــــور شي، کرار لکه يو څوک

يو څوک راته مُـسکی شي،پښـــــه نيولی شي او راکړي
پرمخ مې د پســـــــــــتې څپــــېړې وار، لکه يو څوک

ملګرو ! افرين شــــــــــــــه،- چې لا نه ليونی کيږي !!
په زړه وړي د بلا غــــــــمونو بار ، لکه يوڅـــــــوک

ترڅنګ ، که دې تــــــــيريږي بې سلامه،پام يې نه وي
کوچی دی ، د ژوند ســـتونزو کې ايسار، لکه يو څوک

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا د کومې ګناه تور په مســــــــــلمان دی؟

چې وحشت اخیــستی زور په مســلمان دی

بیا یې چېرته د ژوند بار په سر اخیــستی؟

چې تنګ شوی کلی،کور په مســــــلمان دی

د نړۍ زړه یې په وینـــــــــــو- نه یخیږي

دا د چا د وینــــــو پور په مســــــلمان دی؟

د وحــــــــــشت د نوي باب خونړی راج بیا

له برما پس د ایغــــــور په مســــــلمان دی

په خپل ځان یې هم ځوک نه پرېږدي ژړا ته

له هر خوا چـغې او شور په مســــــلمان دی

خامخ ا یې د درد څړیکې زړه ته رســــــي

دردېــــــدلی چې کوم ورور په مسلمان دی

هغه شــــــــان بیا پورته نه شو له مودو نه

د خپل بخت څــلی نسـکور په مسلمان دی

که غـریب دی، که خفه دی،که ټوک،ټوک خو

د کوچـي زړګی ټکور په مســـــــــــلمان دی

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چېرته لرې تللــــــى يې ، موده وشــوه چې نه راځې
زه درپــــــــسې درشـــــــمه که نه ، ووايه تـه راځې

ستا خو په سينه کې کانى زړه ؤ، چېرته لاړ وې چې
بېرته اوښــــکې سترګې او په زړه اوبه، اوبه راځې
څنګه د چا ياده ، خير خو دى، وخت دې بدل نه دى؟
مخکې به ماښـــام راتللې ، اوس په لمر خاته راځې
ولې زَړَه مينه راســـــــره هغســــــې نه پـــــــالې؟
ولې مې اوس خيال ته د چا خياله زړه نا زړه راځې
بيا به مــــــې په هيلــــــو را پرېـــوتي دېوالونه وي
!بيا به مې د زړه دکنډر ، وران کلي تـه څـــه راځې؟
وه زمـا د شـــــعر ښـــــــــاپېرى دا دې ونه ويل!
ته له کوم مـالت،له کوم تېر، له کـــوم کاله راځې؟؟؟
څومـره مـــې چې ته له پامه غورځوې او بد دې شم
هومره مې بــــــس ته مغرور اشنا له پامه ښه راځې

شين له خندا سپين کوچيه لاړ شي، خو ماښام بېرته
بيا ځــــــولى،ځولى ستړى، ستومانه له راغه راځې
سپين کوچى

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

روژې غونډې په خــــــــوور مخ کــې تاثير لري جانان
شعور لـــــــــــري، احســاس لري، ضمير لري جانان

دا خاندي چې، دا وخت ته خپل ځــان کــم نـــــه را ولي
کــنه والله چې زړۀ کـــــــــــې بلا وير لــري جـــانا

په حُسن کې پاچا دی،خو ځان ټيټ بولـــي تــــــر ټــولو
خويونو کــــــــــې دا يــو خوی د فقــير لري جـــانان

قسمت مـــــــــې له ازل نه ويښــې شـــپې راتــه راوړي
ســــوغات چې راته سترګو کــــــې شــوګــير لري جان

سپوږمـۍ سره خپل راز د ويښو شپو ساتي خو بيا هـــــم
د لمـــــــــــر پـــه خېر له ستورو بيل مسير لري جانان

په شونډو يې خـــــــــوره ، وره مُســـکا سپينه کوچيه
خو سترګو کــــــې د زړۀ د درد،تـــصوير لري جانـان

سپين کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دلته اوس نه ودریږي، چـــــا سره په لاره خـــــــــلک
دلته ویریږي اوس د خپـــــــل ســــیوري له ډاره خلک

د چا نادودو ته، تر څــو به دا دلیـــل، تراشـــو چـــــې
خیر دی ناپویه دي، او پـــــوی به شي کراره خــــــلک ؟

دلته غـــــــوندارو بانــــــدې ســیوری د ژونـــدیو ولي
خو بیـــــا ویـریـــــږي د قبـــرونو لــــــه ازاره خلک

دلته د ورځې، لــکه شــــــــــــــپه، خلک خـوبونه کوي
او د شپې ویښ، لــــــــکه د ورځــــــــې، تر سهاره خلک

دلته بـــــــه خپل،ځوانـــــیمرګـــــي ارمان ته، خپله ژاړي
دلته کیسه کې د چــــــا نه دي،سپــینه یــــــــــاره خلک

سپین کوچی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځوک یې چي دسمال له کلي وباسي

ځـــان دي پوره کال له کلي وباسي

ما دي د خوسر لور چرسي نه بولي

خــــلک دي دا مال له کلي وباسي

اې غـــربته زه خو دي پردېس کړمه

تا دي ذلــــــــــجلال له کلي وباسي

ما دي جانان نه شــــړي له خپل دره

ما دي کليوال له کــــــــلي وباسي

يو ځل دي لاسونه په مــــا واچوي

بيا دي ما ضيوال له کلي وبــــاسي

ثنا الله (ضيوال)

دمام 2017/8/14

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محبت ته مـــــــــې اشنا لـــه وسه کيږي
غاړه راکړه که دې تـــــــــا له وسه کيږي

د مرغانو د ستـــايلو وســـي نـــــــــه يم
خو نيولو ته مي بيـــا له وســــــه کيږي

چي ټکر خورې د پښتـــــون له تندې ســره
دغه څه رنګ د دنيا له وســــــه کــــــيږي

په غربت کي چي پيزوان غـــــواړې د زړو
راته ووايه زما له وسه کـــــــــــــــيږی

ته چي هر ځای يی خوښې دي شه په برخه
بس زما خو دا دعا له وسه کيـــــــــــږي

چې دستا غوندې کور پريږی مســــــافر شي
اې! [ضيواله] دا د چـــــــــا له وسه کيږي
ثنا الله (ضيوال)
دمام 2016/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا خپګان او نوی کال درپسي مرمه
ته مـي وګوره لړ حال درپــسي مرمه

یاره نه کـــیږي بې تا زندګي نه شـــي
یاره داسي مي ده خیال درپسي مرمــه

زه غیرت یمه نیولی زنګ چي نه وام
ته هم نه کوي مِسکال درپسي مرمـــه

یا به مړ یمه د ستاسو په درشل کـــي
یا به یم په هسپتال درپســي مــــرمه

زما مړی به بیا دروړي سرحوضي ته
بیا مي وکړه استقبال درپـــــسي مرمه

کلیوال دي چي زما په نامـــــه بولـــي
ټول خبر دي چي ضیوال درپسي مرمه

ثنا ضیوال، دمام 2017/3/21

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نه يم خو شـــــعرونه به مې لولې
دا ليـــــــــــکلې ديوانونه به مې لولې

زما يارانو به غمجن داستان پرې ګل وې
د خړ قبر بيراغونه بـــــــــــه مې لولې

که دې پير شومه نو بيابه هم شـــکې يی
درته جوړ ټول تعويذ ونه به مې لـــــولې

ما به تاته وې ليکلـــــــــــې په کاغذ کې
په زرهاؤ ارمانونه به مــــــــــــې لولې

ستا بڼو به پرې ليکلی ضيوال جـــان وې
د سينې پـــــــــه سر داغونه به مې لولې
(ضيوال)
دمام 2016/3/23

(c) ketabton.com: The Digital Library

په کلونو غاړه ږدم مســــــــافري تـــه
اوښکې مه تویوه ځم مسافـــــــــري ته

له جنته په خوښې څوک ځي دوزخ تــه؟
غریبـــــــي ده کور پریږدم مسافري تـه

جمع کړي مې په کور کې نه راتـــــللې
ډنډې ډنډې اوښکې وړم مســــافري تـه

سم قیامت ؤ آه صحنې په ما جــــــانانه
زه چې کله درنه تلم مســـــــــــافري ته

ستا یادونه دې او سخته بې خوبــــــې ده
ګرانه کله به شم تم مســــــــــــافري ته

د ضیوال له زړه نه یو الله خبـــــــر وي
اې !ملګرو چې راځم مســـــــــافري ته
دمام 2016/5/22

(c) ketabton.com: The Digital Library

کجل په سترګو پــوړې ګنډ په سینـــــه
بیا مې چې ګرانې کړي درلنډ په سینـــه

خدایه ته پخ کړي د جنګونو تـُبــــــري
چې بیا پښتون نه کــړي برغونډ په سینه

ستا د سینې د بـــــــاغ میوه نه خورمـــــه
تا دې جانانه خدای کړي شنډ په ســــینه

له پکتیکا به دې جـــانانـــــــــــه بــیایم
سیل به کاوو د مــــــــــلاګنډ پـــه سینه

د ضــــــیوال دې سپیره عادت ته ګورئ
هر څه ترې پـــاتي وي' وې رنډ په سینه

دمام 2016/6/20

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نه کړي پرې اثـــــــر دا دي قلم غزل
یار ته به لـــــــــــیکم د زړه په دم غزل

اې شـــــــــــاعره یاره یو خو ووایـــه
ګوندي چي مي کم کړي د زړه غم غزل

یاد دي زما زړه په خپګــــان واړوي
یاد دي په ما ولیکي ډیر ســــــم غزل

ما ساده د یار لیـــدو ته ورولـــــــــــئ
نغد یې رانه واخلئ چي راځـــم غزل

مه یې لوله بیا به دې غمجنه کـــــړي
ګرمه یې پـــــــــخپله بولي ګرم غزل

پاتي رانه کلـــــــی وطن کـــور کړلو
ځکه ضیوال لـــــــیکم په صنم غزل

ثنا ضیوال ، دمام 2017/4/8

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تاته انتـــــــظار به یمه تـــول عمر
یاره په دي لار بـــــه یمـــه تول عمر

خدایه که ګنها وي د جانــــــان مینه
خدایه ګنهګار به یمـــــه تول عمـــر

ښکلو دا سوچ مه کړئ چي بوډا شومه
ستاسو طلبګار به یـــــــمه تول عمر

زه لکه زخمي مارغه زما اشــــــنا
تاته په چغار به یمه تول عمـــــــر

ستا د محبت په مدرسه کې جـــــــان
بوخت په استغفار به یمه تـــــول عمر

تا لـــــــــه ما ضیواله سترګي واړوې
دربدر او خوار به یمه تول عـــــــمر

ثنا ضیوال، دمام 2107/3/24

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته د ماښام اذان کي ته راکـــــــــوه زر اوبـــــه
زړه ته مي لا کيږي په روژه کي مازديگر اوبـــــه

پيغلو د نکريزو لاس وهل پکي ما وڅيــــــــــښې
وې تر روح افزا هم خوندوري د گودر اوبـــــــــه

ما به درته وېل په عشق کي څه دي ښکلو څه درکړل
تا به وېل زړگـــــــــــی اوبه دماغ اوبه ځيگر اوبه

ما به په فيسبوک کي ســــتا تصوير کاتو خو نه به ؤ
خلکو به غوښتلي لـــــــــــه نلکيو په ســـفر اوبه

چا درته مينځلی ده په منډه کــــــــــــي په بر گودر
څاڅکي څاڅکي څاڅي دي ضيواله لـــه څادر اوبه

پاکستان پنډۍ

2018

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ماته دې لاس راکړ او مانه شوې فنکاره ورکه
دا ته نو چــــــــيرته يې لړ راشه انتظاره ورکه

بيرغ په لاس کــــــې يم، د ډزو تماشې ته ولاړ
سترګي مې نشته او لـــه مانه ده هينداره ورکه

ما پسې لاس نه وو او خلـکو رانه غوښتې ګوتي
ما پسې لاس نه وو او تـــه هم وی چيناره ورکه

يقين ته وکړه!ما يي نبني وي، پوره کال ساتلي
يقين دې وشه هغه څوک ده اوس له ښاره ورکه

تا پسې لاړ شي او ماښام شې بيا يواځې راشې
ارمانه!څه شوي؟ له دې ټول کلي ده لاره ورکه

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

!ستا له فکر څخــــه هېر يم، عزرائيله

!زه له خــــــپله سره تېر يم، عزرائيله

په تـــــــا دومره باور نه لرم چې راشي

!د ورک شوي روح په څېر يم،عزرائيله

په ژوندې تصوير مــې سمې کانې وکړه

!له تش ځان نه را چــارپېر يم،عزرائيله

!په يو داسې ځای کې اوسمه چې افففف

!په هر لورې تېر او بــېر يم، عزرائيله

زهر پاشو ته يې زهـــــر دي ساتــلې

د ارمان! نيمګړی شېر يـــــم عزرائيله

نصير(آرمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ځان په ځـــان وهم ولې؟
خلــــــــک قتلوم ولې؟

ای!تصویره دا څــنګه
ژبه درته خورم ولـــې؟

زړه! په بلا واوېښتې
داسې دې زبېښم ولې؟

وای، ژړا عادت مې شوه
سترګې څوروم ولــــې؟

زه دې بنه شیندلـــې وم
تا راټولوم ولــــــې؟

هیلو ته مې اور ورکړ
یو (ارمان) ساتم ولې؟
نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مرګه بې مودې درغــــاړې وځمه
راشه که راځې درغـــــاړې وځمه

خپل قسمت ته څنګه سزا ورکړمه؟
دې مې اندېشنې درغــــاړې وځمه

ستا وعدې په نن سبا کې تېرې شوې
ښه شو بې وعــدې درغاړې وځمه

بيا مې له تصوير نه سترګې ولوېدې
مړ شومه خـــــوږې درغاړې وځمه

ای! ارمانــــه! ته چې په دې لاره تلې
مـــــــــا به تل لېدې درغاړې وځمه

نصير ارمان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمـــــوږ ناريږ له سمي غَره وځي
رشوت خواره اوس له دفتره وځي

ستا د کـــافر حســـــن کـافره مسکا
د مينې زور مــــې له پـرهره وځي

په رنـــه ورځ باندې مـــابنام راشي
چې مـــسافر د کور لــــه وره وځي

ستا دديوال سيوري تــــه سيخ درشمه
د بل چــــا کور مـــې له نظره وځي

الفاظ راغونډ کړه، او بيا جوړ کړه غزل
کنه!نو تــــــــــــوري له هنره وځي

پــــــه روح مې لاس کيږده او دا ووايه
چــــــې زما ساه د چــــا نه بره وځی؟

!په دې دوه مـخې مــــلګرتيا ارمانه
د چا له خولې ښــنګه خبـــره وځي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

نصیر(آرمان)

غزل

یوازي ناست یمه کوټـــه ده او شرنګا د وره ده
د باندې ورځ ده دلته شپه ده او شرنګا د وره ده

یو څه له ځانه او یو څه له مړې دنیا نه ډار دې
ځان سره ایښي مې باجــه ده او شرنګا د وره ده

د ونو باد ده شنې شنې ده او شپیلک وهی څوک
د کتاب پاڼه سرچپه ده او شـــــــرنګا د وره ده

ځان مې خوږیږې زه له خپله درده نــه یم خبر
د دروازی مې اندیشنه ده او شرنګا د وره ده

څادر مې ایښی دی په څنګ کې او رڼا هم نشته
د ارمان بیا څوک میلمنه ده؟ او شرنګا د وره ده

نصیر (ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تل ناکام ژوندون کومـــــه په دې ښار کې

ټوپک ځان سره ســـــاتمـــه په دې ښار کې

زندګـــــي راتـــه د مرګ دعوت راواستاو

ځکه پټ پــــــټ پسخیدمه په دې ښار کې

د یو چا لپاره لس مـــــــړي کــــــــومه

د یو چا لپاره مرمه په دې ښار کــــــــې

ما ساتلي وي ریښتیا رښتیا خـــــــــبري

په دروغو شرمیدمه په دې ښـــــــار کې

زړه مې نه وو خو تر اوسه مې کـــــــوله

شاعري په تا صنمه په دې ښار کـــــــې

چا به لاس راکړ ارمانه! چا به سپک کــړم

داسي خلکو لویومه په دې ښار کـــــــې

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا پسی تړی شم او تا پسې اوبه شيندمـــــــــــــه

دنيا دې ړنګه شي دنيا پسې اوبه شيندمـــــــــــــه

د محبت په سترګو بيا هوا کړی خاوري خـــورې

محبت خوړ دي په هوا پسې اوبـــــــــــه شيندمه

له هغه کوره د يتيم بچي زګـــــــــيروي راووزي

ځکه کوڅه کې نن هر چا پســـــــــې اوبه شيندمه

هجران يې ښه وو اوس وصـــــــال ته به ملا تړمه

تعبير د خوب وو چې ليـــــــــلا پسې اوبه شيندمه

په موږ فتوا ورکړي ارمـــــانه! ځان ته هيڅ نه وايي

په مـــــــــــــلا اور بل وي ملا پسې اوبه شيندمه

نصير(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زما د سترګو دا رڼا دې مانه څوک نه اخـــــــلي

ماته دې مرګ راشي خو تا دې مانه څوک نه اخلي

زه چې وم تږې تا په لپو کې اوبـــــــــــه راکوی

مورکۍ دعا کړمه ستا ساه دې مانه څوک نـــه اخلی

ژوند نا کرار دی نصحیت د ناصیح هر وخت اورم

په لیلا رنډ شمه چې دا دې ما نه څـــوک نه اخلي

زه دې ژړیږمه خو ستا خوشحـــالي زیاته شه ده

زه دې ژړیږم ستا خندا دې مانه څـــوک نه اخلي

د زړه په سر مې د غزل تناکي بیــــــا وچاودي

ارمانه! خلک ددنیا دې مانه څوک نه اخـــــلي

نصیر(ارمان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په ځان مين يــــــــــم له ازاره په ما څه شوي دي؟
په خوب کې چيغه کړم له ډاره پـــه ما څه شوي دي؟

.سودايي شوی يم په خپل ګريوان مي کرښــــي باسم
ورته معـــــــــلوم شمه په لاره په ماڅه شوي دي ؟

په مسنجر باندي يې ژر ژر وويـل تــه چيـرته يې
زړه مې ټالی خوري نا قراره په تا څه شوي دي؟

چې تا ټيـکری واچـاوو چيغه دي په زوره وکــړه
شه څه مطلب دي وو له ځـاره په ما څه شوی دی؟

ذکي دا وخـت به ورتــه وايې بيا دهــــــيڅ نه ژاړي
څه ته را درومې تر مزاره په تا څــه شـوي دي؟

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

دانتظار شيـــــــــبې به ما نور څوروي لکه ته
مابه نور ځان ته ګرځوي او مابـه خوري لکه ته

!!په بـازارونـــو تـر هماغه ځـای راغلی یمــه
چی څوک به داسي انځورونه خـــرڅوي لکه ته

له دې هـنر سره هم پاتي راغـــــــــلم نه کيدلو
دسيندپه غاړه هرسړی څوک رسمـــوي لکه ته

ذکی دې ناست وی او همدغسي ګزران دي کوې
شه کاروبار ده دشپې ستوري شماروي لکـه ته

نوروزخان(ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه خبر ده! اوازونه راپســـېږي دي.

دڅا چيغي دې اهونه راپســــې دي.

تورشپه ده او وحشي شانتې سيلۍ ده

له شا تور تور نقابونه راپســـې دي

د بدرنګې زمانې له هره کـــونجه

د اورونو ځنځيرونه راپــــسې دي

زما کارونه دي اوستا هـــغه هنر ده

دا له شا چې کاروانونـــه راپسې دي

د ادکې مـورې چيــــغې را رسـيږه

د وحشــــــــيانو کتارونه راپسې دي.

وا! ذکي لکه بې څوکه څوک ولاړ ده

غريب نيولی دی غږونه راپسې دي

نوروز خان (ذکي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چـا زمـا زمـا د چـا په وينـو سـره لاسـونــــه
داسی حالاتو راته ايشي دې به خوله لاســونه
د اسلاميـت او افـغانيت نـــه، بغاوت ده كنــــــه
چې مسلمان ورور ته مي ايشي په سپاره لاسونه

وحشت يې داسي خور ده ژوند ته تمناه نه كــــوي
هـر چـا نيولي دې په خـپله مقبـره لاسونـــــــــه

د پـــښتنې پيغلې په دې بـيوسې وژړيـــــــــــدم
اه!! رســم كړې وو د كــور په دروازه لاســونه

د جنګ اورجنه لمن ټوله كړئ او سوال مو واخلئ
له پلوو سره دي ليک په ديواله لاسونـــــــــــــه

له تندي مړ شه ذكي لمونځ ورباندي هم مــه كوه
دې سمندر كې يې مينځل په وينو سره لاســونه
نوروزخان(ذكي)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

تا لېدلی دې وړې د ژړيــــــدو درد؟
هره شپه زه تيروم د زړه بــــــنو درد

حافيظې نه مې وتلـــــې څو شعرونه
خدای دې نه وينې په چــا د اولادو درد

موږ که درد لرو ايښه يې لږ راکم کړې
خو چا کم کړلــــــــــو ددغو آيښو درد

دا بېلتون هم جهنـم ده خو په ژونـــد کې
قيامت دې په والله د بېليــــــــــدو درد

اوښکې مه پټو پوهيږم چې خــــــپه يې
راته ښکارې دې نــــــــازکي په ليمو درد

اوس له اوښکــو او غمو سره عادت يم
ځـــــــــان ته اخلمه اتله په پيســو درد

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــزل

په رســـــــــــم شوي انـــځور ځان ته تسلي ورکوم
دې تنهايي ته څـــــــــومـــــره زور په تنهايي ورکوم

ياد دې وړوکی را زلمـــــی شو زما د زړه په کور کې
رانه دې نه ځې اوس زه ميـــــــــــــــنه د بچي ورکوم

څو کاغذونه مې راوستې په خبـــــــــــــــــرو باندې
څو کاغذونو ته لا اوس هم زندګي ورکـــــــــــــــوم

د يو ناشناخته محبت درد مې په زړه کې اوســـــــــــي
زه يو پردې ته د خپل کور زموارې ورکـــــــــــــــوم

اتله غواړم يي له خـــــــــدای نه اوس په هر لمانځه کې
که زما نه شوه خپله ســـــــــــــاه نو سمدستي ورکوم

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

آلوتلي اروا راغله دوباره د ځـــــــان سايې ته
چې ځهره د تللي كس مې مخامخ شوله ځهرې ته

ستا دنه راتلو احساس د جهنم يوه لــــــــــهزه ده
خپل معصوم نظر مې تت شو په كتو د دروازې ته

انتظار نه ستا دياد نه او بل زور د تنهـــــــايې نه
اخيري سلګۍ مې راوړې دغه ځای د مخه ښې ته

چې دې وخت و نه را تللې نه دې غوښتم آې مغرورې
اوس نو ژاړه ښه په چيغو زما پاتې نښانـــــــــــې ته

نن مې وكتل باران ته ځو وعدې مې دې په زړه شوې
وخ مارغان مې كړل د ننه بيا اتله پنـــــــــجرې ته

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د تنـــــــــــــــهايـــــې د بيلتانه د اذيت دردورنه
څومره مې تير كــــړل په خپل زړه د محبت دردونه

د زړه تنګون، يوازيتوب او خاموشـــــــي اوف توبه
بيا را تازه دې كړل بارانه د فطـــــــرت دردونه

عشق كې ناكام شوم دوزخې شوم ګنهګار شومه زه
راته را وښــــــــــودل ستا ياد د قيامت دردونه

دا چې مې وينې په خـــــــندا كې نو دا داسي نه ده
په اندرون كې زما شتـــــه د خپل قسمت دردونه

نن مې په ډک زړه ورتــــــــــه وويل اتله داسې
ته راكوه زه دې ساتـــــــــم په زمانت دردونه

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـــــزل

بې ساه وجود نه مې مزه واخېســــــته
هېر شــــوي کس زما نامه واخېسته

ما ویل ستا یــــاد رانه خپه لاړ نه شي
په بېوسۍ کــــــې مې ډېوه واخېسته

د تنهایۍ نه به پـــــرې ځان ساتـمه
په خاموشۍ مې آیَــــــېنه واخېـسته

د زندګۍ په انتهـــا کـــــــــې یمه
تانه چې لږ مــــې فاصیله واخېـسته

اتـــــــله ځومــره به مې ودردوې
د بیا راتلـــو مې ترې وعده واخېسته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

بیا به دې ځـــــان نه هم ګیلې راځي، خو زه به نه یم
اوښکې په مخ به دې دوه درې راځي ،خو زه به نه یم

د بیلتا نه لــــــــــــه درده مــا چري خندا ونـه کړه
ژونده په تا کې به مــــــزې راځي، خو زه به نه یم

!ستا په شتوالې کې داستا نه شـــوم خو وروسته به آې
ستا په شان ډیرې قوارې راځـــې، خو زه به نه یم

زما د خولي اظهار اوس شرم د خـــپل ځان نه کوي
د هو ځواب چې د هغې راځې، خـــــو زه به نه یم

اتله شپـــــه به وې ډیوه به وې باران به هم وي
ژوند کې به دغسـي صحنې راځې، خو زه به نه یم

نصیر اتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یخه یخني ستا دتودي غیږي ارمـــــــان راسره
تنهایي ونه شوه روان مې کړو خپل ځان راسره

د نفرت حد دې په والله چې زه به ځـــــه ووایم
دوه درې قدمه په لار نه ځې مسلمــــان راسره

وایه نو څنګه به خوشحال په زندګۍ کـــې یمه
چې وې دژوند هره لهزه کې هر شی وران راسره

په زړه مې لاس ونیسم ښه ژوره ساه واخلمه
چرته ناڅاپه مخامخ چې شي جانان راســـره

یه د ډاکټرې یاده څومره زورور یي په خدای
زه چې ژړیږمه ژړا کوي اسمان راســـــره

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچـې ستا یاد ګرځوم لــه ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم لـــه ډیره وخته

ستا بڼو نه جوړه شـــــوي هغه ستنه
په پرهر کې ماتـــــــوم له ډیره وخته

د خـــــپل غم سره رشته جوړول غواړم
سوال زارۍ ورتــــه کوم له ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چې غـــــــلی ژړیدم له ډیره وخته

آیینـې سـره اتـــــلـه ګرځیدمـــه
تنهایي نه پـــــــتیــدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

د تنهايي احساس مې خورې لکه لړم لګيادې
دا يو سړی د څه مودې نه په څم څم لګيادې

د ژوندانه تمثل نور نه شم کوای نه يې کوم
لابه تر څو وايم چې وخـت راسره سم لګيادې

د زندګی په اميــــدونو مې اوښـتي خـاوري
له بلي خوا مي بربادۍ کې داستا غم لګيادې

خدايه ج داستا دبندګی د غافلۍ له وجــهي
ديو آدم په بندګی کې بل آدم لګيـــــــــادې

دا دکـافرو يادو جـبر دي نصــــــــــــيراتـله
پر له پسي چې مې باران په مخ د، نم لګيادې

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غـزل

داچــې ستا یاد ګرځوم له ډیره وخته
زه یو غر په اوږو وړم له ډیره وخـته

ستا بڼو نه جوړه شوي هغه ستنـــــه
په پرهر کې ماتوم له ډیره وختـــــــه

د خپل غم سره رشته جوړول غـــواړم
سوال زاری ورته کوم لــــه ډیره وخته

اخیر هم مې دا خپل ځان راباندې پوه شو
زه چــــــــې غلی ژړیــدم له ډیره وخته

آیـیـنـې ســــــــــره اتلــه ګرځـیدمــه
تنهایي نه پټــــــــــیدم له ډیره وخته

نصیراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اوس مې زړه ستا په یادو باندې خوشحال وي
هـر ماشــوم په غوبارو باندې خوشحال وي

دلتــــــه خلــک د بل چاڅنګ ته کینی نه
دلـــته خلــک په ځانو باندې خوشحال وي

داچې اوس راته په چوف باندې سر دي
بـــس همدی مې ژړیدو باندې خوشحال وي

ولي زه به ســتا غمو ســــــره خندا کړم؟ ؟؟
لیوني په ځنځیرو بـــاندې خوشحال وي؟

له مـــــــــــودو پس یم راغـلی راته ګوره
تږي شــــوي په اوبو باندې خوشحال وي

د اتل خـــو مـــــــې همدا بېغوري وژني
چې په خــپلو اسویلو باندي خوشحال وي
نصیر(اتل)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساه مــــــي په وجود کي ګيره شوي ده
ښــــکاري چي هغه مي هيره شوي ده

داچــــي دي بيلتون رانه لاس واخيستو
ګــــــوره چي خندا مي ډيره شوي ده

درده چي داستا دغم هم نه يـــــــمه
ګورې چي ځواني مي تيره شــوي ده

ته چي راسره وي هلته ښـــه وه خو
اوس دا زندګي مي ســپيره شوي ده

تاچي ويل اتله ستا پـــه نوم يې ږدم
راشـــــــــه هغه پاڼه بيره شوي ده

نصيراتل

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه تاتــــــه کړ م دعا،ته دعاماته کړ ه نازکي

روژه ده، سوال قبليږي لاس هواته کړه نازکي

دخدای دمهربان اومـــــحترم ذات لـــه درباره

زارۍ دامن ټولي پښتــــــونخواته کړ ه نازکي

سيالي ضرور ګټم خو؛ګـوره داکارته هم وکړه

ټپه دمــــــــلالۍ راپســـــي شاته کړ ه نازکي

!اي!تا له دي حا ضير متـــکلم سړ ي نه، نه ده

مکتب او مدرسه دي ترينـه پاته کـــړ ه نازکي

اي! تاسوخوآذان په خوشا لــــــــيو بد رګه کړ

وخ!ما په تړ مو اوښکـو روژه ماته کړ ه نازکي

يوچاراته قيصه دلـــيوني فيـــــــــــضان کوله

سلګۍ به يي ورو،ورو،ورسره زياته کړه نازکي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره ښايسته يې چي هيڅ نه لرې مثال ماښامه
اخ روژه مـــــــــاتی،اخ دکلي کليوال ماښامه
يو خواروژه،بله ګرمــــي بل خواته ښه پوهېږې
هله ژر راشه يم اوښـــــــتی په جنجال ماښامه
ستا دغروب هاغــــــه لړ سره،هاغه دوينو پټۍ
بيانوي دزيندی شـــــــوي منصور حال ماښامه
شکر،ډاډه شومه دعـطرو بوی کوڅه کي لاړ و
شکر راوړي ستا دراتـــــلو زيری شمال ماښا مه
هغه ملنګ و، که فيضــــــــان و،ومي نه پيژانده
ولي؟زمادنظر مخ ته شوې ديـــــــــوال ماښامه
ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

رسمومه انځورګره انځورګره انځورونه
شروع کړي مـــــــي له سره انځورونه
بلا اوښکي تویول ورتـــــــــه لازم وي
بلا درد لري اکـــثره انځورونـــــــــــه
دیوچا په تلاش دارتـــه یو ختلـــــــــي
اوس مو ځاځي له پرهره انځورونــــه
دښتنرو په شملوېي سینګار شـــــوی
ښکلوم دي سلیمان غره انــــــځورونه
لړپه تلو تلو کې زمــــا په طرف ګوره
درنه بـــــــــــاسم مســافره انځورونه
پورې ځـــوکې ته شپونکی فیضان ختلی
رســـــــــموي له مازدیګره انځورونه

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

مړه پرېږ ده دی دي هم رابانديي پوه شي

پروانه کړي چې تـــول سم رابانديوه شي

بيامي نه چـــــــــيږي بيالږه ګوزاره کړي

کله کله دې چې غم رابانديي پـــــــوه شي

مه خيرم يـــــې ،مه خيرم يې ،مـه خيرم يې

ځيري ښه دی چې ټول چم رابانديي پوه شي

ترهغو راتـــــــــه په سپـــکو سپوروسروي

چې مي وکړي ستــرګي نم رابـــاندي پوه شي

وخ دکلـــــي ماشومان راپـــــــسي ګوري

وخ له کلــــــــــي چي راځم رابانديي پوه شي

واه!فيضانه داســـــــــــتاد رابانديي شک دی

چي د ف توری ليکم رابــــــــــاندي پوه شي

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نورچاته نه ښايمه لوی اوهـــــــم واړه دردونه

همداسي پټ ښه دي زمادزخمـــــــي زړه دردونه

دچادلا سه بس همدومره ســـــــــزا بس ده زما

په تش كتو باندي يې راشـــــــي په ما مړه دردونه

وخ خدايه بيا دكـــــــــلي هآغه هديره كې تېرشوم

وخ خدايه بـــــــــــيايې په ماراوستل زاړه دردونه

يومسافر غريبي مورته په غريب غريب كي وايې

دســــــــــــفرپڼـــــــــدوكي مې بندپه بند تړه دردونه

هلــــــه ژر ژر كه،دفيضان په نوم دمګردى هلته

ترهــــــــــآغه پوري غرني كلي دې وړه دردونه

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څوک يې ددومره تپوس نشته چې داولي ژاړي

ددروازې ترشـــــايوڅـوک درپسي غلي ژاړي

تا په دعاکې يـــــــــــادوي اوبياسلګۍ هـم کوې

درپسي هرلمانځه کې هـــــــآغه نازولـــي ژاړي

دکليوالي زړه دې دومره نـــــرم شـــوى دى اوس

چې ماشومان هم ورته ستانــــامــه اخَلي ژاړي

زموږدښاردنجونو هيڅ خندانصـــــــيب کې نه ده

زموږدښارنجوني اکثرچې ماليـدلـــــــي ژاړي

هغه چې تير کال به يې دلته زمـــزمــــې کولې

هغه کوچۍ سږکال دغره سرتـــــه ختلـــي ژاړي

لاسونه پورته کړي دعاکوي اومن غـــــــــواړي

واه،څه له درده ژاړي واه،څومره سپېڅلي ژاړي

اې!دادي څه کېږي فيضانه دادکو م کـــلــــــي ده

زموږ کوڅې ته څوک په تاپسې راغلـــــي ژاړي

ګلبدين(فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په دغــــه ښارکې دهرچاراپسي پام شوی دې

اخ په نـــازک وجودمي حکم داعدام شوی دې

یو اعـــــلان واورئ کلیوالو جنازې ته راشئ

زما دټـــــــولو آرمانو نو قتل عام شوی دې

دسپین غر ځــــــــوکي ته ختلی یم نارې وهمه

هله ژر راشــــــئ دجنګو نو اختتام شوی دې

په نافهمی کـــې مي په زړه باندي لوی جبرکړی

په نافهمی کـــې مې نظرپه پوري بام شوی دې

په هـــغه کـــورکې دفیضان نامه ویل جرم دی

په هـــغه کورکې خو بندیزپه دغه نام شوی دې

ګلبدین(فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

هیـــــــچا هــم ونه کړ ددغي بیمارۍ علا ج

ولـي هیـــځ نه لري دااوښکي اوسلګۍ علا ج

دومره سپیــــڅلي مـــقدس مرض نیولی یمه

زما دسپیڅلي زخم نـــــــه لري نړۍ علاج

دافغانۍ خاوري یو دغه خــصلت خوندراکوي

ژړېکي وشي دسرکــــــــــشه ککړۍ علاج

هغې په تاپسي و زهر زورور ځـــــــښلي

ځکه خو ونه شو دهاغي لېونۍ عـــــــلاج

خپله دعاکوم اوخپله پرې آمین وایمـــــــــه

پام چې څوک ونه کړي زما دتنهایۍ عــلاج

دهرجومات له مناري ورته سلګۍ وهــم نور

فیضانه نه راځي دقام دبېغورۍ عـــــــلاج

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

که دکلي که دښار مسلمـــــــــــــــــاني ده

په اکثروکې دډارمسلـــــــــــــــــماني ده

ځکه جنګ دپښـــتانه کورکې میلـــــــــمه دی

پښتون کړی نن پـــه جار مســــــــــلماني ده

دټوپک خوله دې کنـــــــټرول کړه صبر،صبر

ګرانه لړشه درایسار مسلـــــــــــــماني ده

وایې لمونځ هـــــــم درقیب جومات کې نه کړم

څومره ښکلـــي مي دیار مسلمانـــــــــــي ده

ببرسري یتـــیمان درپســــــــــــي ګرځـــــو

سولـــي وکړه راتـــــــه څار مسلـــــماني ده

څـــوک؟فیـــضان دي دیارکلي نه شــــړلو؟

اې مــــلا درتـــــــــه په کال مسلمـــــاني ده

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خوب رانه لاړشـــــــــې تل کومه ستړي ستړي سلګې

ته نــــــــــــور قبولي کړه اې!خدایه زما کړي سلګۍ

داپه شیــــــــبو شیبو بــــــــــــاران او وهشتناکي ټکي

دایو یتیم تر دغه ځــــــــایــه دي راوړي ســــــــــلګۍ

! ظالــــــمه قـــــــــدر یې کوه هـــــسي یې مه بوله اې

درته به تندرشي یووخت ددې زوی مړي سلــــــــــګۍ

یواعلان واورئ !اعلان واورئ !نوریې هیڅ ونه ویـــــل

له مناري نه دجومات شوې نــوري لوړي ســــــــــلګۍ

فیضانه ستړی مسافروم پـــه آرمان شهــــــــــــــید وم

چې راوتې مې دتا بوت لــــــــــــــه هري دړي سلګۍ

ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نړۍ ته جنګ اعلانومه دقلـــــــم پـــــه څــوکه
هېواده تا ابادومــه دقلم پـــــــــــــه څـــــوکـــه
دسپین غر څوکه باندي لوی افغانستا ن لیکمـــــه
څنګ کې یـــــې امن رسمو مـــه دقلم په څوکـــــه
دشهید پلا رهــــــغه یـــــتیم سلګو نېولـــی بـــچی
که خدای کول قرارومه دقــلـــــم پـــه څـــو که
داسلا مي نړۍ هماغه پـــــخوانۍ جذبـــــه بــــــه
نړۍ ته بیا ورښکارومه دقـــــلم پـــــــه څوکـــه
بیا ونـــــــــه کړې رقیبه پام داستعمار کوشش د ي
داځلي خوله درماتومه دقلم په څوکــــــــــــــــــه
فیضانه چرته که دسولي اختر دلته راشــــــــــــې
ستر ګي به دواړه تورومه دقلم په څـــــــــــوکه
ګلبدین (فیضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ما به لـــــمنه کې راوړې له پوري غـــره ډبرې

درقيب سرته مې اوس ايښـــــي دي پوره ډبرې

دلته هواسره سيالي مـــــــوږپـــــــه ډبرو کوو

لمونځ چې کوو هم راته ږدو په فځادره ډبـــــرې

ستا لېونی اوس لېونی دی والله سم لـــــېونـــــی

که باورنه کوې راځه پسي شـــــــماره ډبـــرې

تاته مې نه ويل چې دلته دوباره مـــــه راځـــــه

منل دي نه و،اوس پـه سرسر باندي خوره ډبرې

زموږدکلــــــــــي يوشاعر دی دفيضان په نامه

هره شپه ولي زمــــــوږ کورتـــــه په تياره ډبرې

ګلبدين (فيضان)

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library